Jeneth Astor

O SEARĂ DE DRA

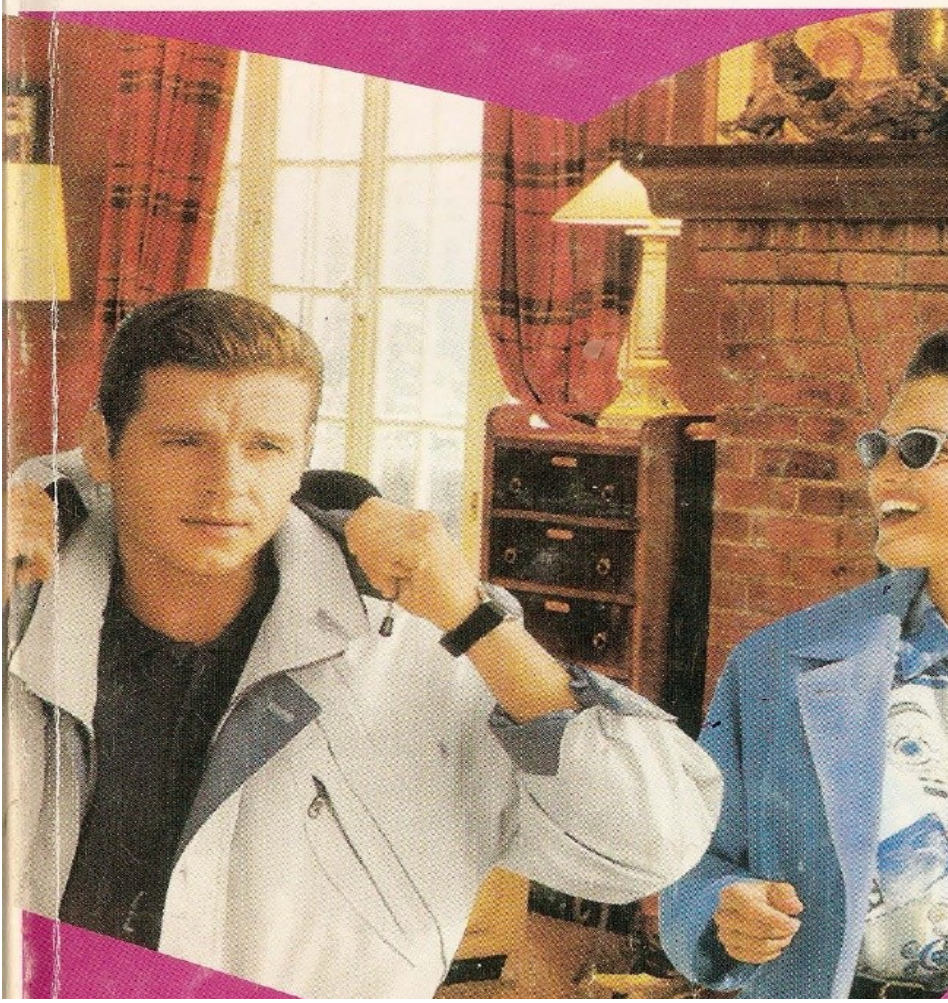

Jeneth Astor

O SEARĂ DE DRAGOSTE

Colecţia

Editura ALCRIS

THE BEST

ISBN 973 – 9405 – 38-X

Preţ:10000lei

Capitolul 1

Muzica ce venea dinspre casă se auzea în surdină, luminile dansau pe suprafaţa sclipitoare a Tamisei, scăldată în ultimele raze de soare.

Cu un pahar în mană, Eve coborî panta lină care ducea la debarcader. Apa clipocea uşor lângă treptele de lemn. Spectacolul apei în noapte o

fermeca pe această nativă a Vărsătorului. Ezitase îndelung să accepte invitaţia lui Deborah, dar prietena şi colega ei de clasă n-ar fi acceptat refuzul ei de a asista la logodnă, sub pretext că Greg pleca la New York pentru o călătorie de afaceri.

Privirea Evei se întunecă la acest gând. La întoarcere, Greg îi va pretinde un răspuns. Îi rămânea o zi să hotărască dacă accepta sau nu să devină soţia lui…

Hipnotizată de frumuseţea Tamisei în asfinţit, Eve se aşeză gânditoare pe prima treaptă a vechii scări de lemn care se scălda în apă. Cerul era presărat cu stele ale căror luciri palide se reflectau pe suprafaţa sclipitoare a fluviului.

Şuviţele roşcate de păr des ale tinerei se reliefau clar pe rochia verde care se mula strâns pe silueta ei subţire şi graţioasă.

O voce masculină, caldă şi profundă, o scoase brutal din visare.

— Încerci să fugi discret?

Ea-şi ridică repede privirea asupra

interlocutorului ei. Era un bărbat impozant, în smoching. Sub privirea lui albastră şi amuzată, ostilitatea pe care o simţise născându-se în ea dispăru ca prin farmec. Frumuseţea crepusculului sau faptul că erau singuri, departe de zgomot şi priviri indiscrete, o făcu să recunoască cu un zâmbet:

— Într-un sens, da…

Cu o mişcare suplă, el se aşeză lângă ea, fără a da cea mai mică atenţie costumului său impecabil, şi contemplă în tăcere apele calme ale Tamisei.

Eve profită pentru a-l cerceta pe furiş. Dintr-o privire, observă pometii înalţi, fruntea degajată care dădeau profilului lui o alură de-a dreptul aristocratică.

— Poate că ar trebui să ne alăturăm celorlalţi invitaţi…

— Ai renunţa să fugi?

— Doar n-o să fug cu un bărbat despre care nu ştiu nimic.

— Nicio problemă, este suficient să mă

prezint. Mă numesc Zack Thole.

— Eve Hallam…

— Nu eşti din întâmplare rudă cu Hallam, cel care se ocupă cu şantierele de agrement?

Ea izbucni în râs.

— Exact, dar nu din întâmplare. Sunt fiica lui Frank Hallam.

— Dar nu lucrezi cu el?

— Mă ocup de închirieri, în timp ce tatăl meu se însărcinează cu reparaţiile.

— Iată de ce nu te-am văzut la şantier, murmură el cu un uşor regret.

Noaptea care, cu câteva clipe mai devreme, părea calmă şi senină, deveni brusc tulburătoare şi misterioasă. Eve vru să se concentreze asupra conversaţiei şi încercă să ghicească în ce împrejurări acest om bogat şi puternic putuse frecventa şantierele tatălui ei.

— Eşti cumva proprietarul lui Rebel Lady?

— Ai ghicit!

El se ridică şi-i întinse mâna. Dar ea părea să-l privească fără a înţelege. Femeile din Vărsător

sunt curioase, intuitive şi captivate repede de situaţii stranii, extraordinare.

— Dacă vrei să fugim împreună, este momentul!

El vorbise cu umor de parcă îi bântuise semnul zodiacal şi profita de caracterul ei plin de fantezie.

— Doar nu vorbeşti serios?

— De ce nu?

— Şi unde am merge?

— Avem un vapor. De ce n-am merge în sus pe Tamisa?

— Dar… Nu-i decât o barcă! se minună Eve descoperind ambarcaţiunea legată de ponton.

— Eşti totuşi romantică…

— De unde ştii?

— După imaginaţia de adineaori… Semănai cu o sculptură de pe proră, cu privirea aţintită asupra apei. Şi apoi eşti subţire, graţioasă, elegantă. Probabil o femeie Vărsător… Vino, insistă el. Dacă te-aş lăsa să pleci, aş avea impresia că mi-am imaginat această scenă

fermecătoare.

Fără a-i aştepta răspunsul, o trase spre ambarcaţiunea uşoară care plutea pe valuri. Cu o mişcare suplă, Eve se instală la pupă. Curiozitatea fusese prea mare. Fantezistă, romantică, chiar dacă se minuna de această aventură ciudată, Eve nu era mai puţin încântată în sinea ei.

Zack se aplecă pentru a dezlega barca. Cu un gest sigur, el băgă vâslele în locaşurile lor şi împinse barca în curentul apei. După o clipă, el îşi intrase în ritm şi Eve, tulburată, îşi întoarse ochii de la umerii puternici reliefaţi din cauza efortului. Zack Thole era fericitul proprietar al unui vaporaş elegant şi rapid, dar ştia să mânuiască şi vâslele.

— Seara este nemaipomenită, murmură ea în cele din urmă.

— Ca şi dumneata! Dar cum se face c-ai venit singură?

— Logodnicul meu este la New York, pentru afaceri...

— Păcat!

Păcat pentru ea că Greg era absent, sau

pentru el că ea era logodită? se întrebă imediat Eve. Înainte ca ea să fi putut dezlega semnificaţia cuvintelor lui, el reluă conversaţia.

— La ce te gândeai când te-am surprins pe malul Tamisei?

Ciudat, dar ea nu-l întrebă cu ce drept îndrăznea să se amestece în viaţa ei. De altfel, la ce se gândea? La Greg, evident! Şi Simon îi percepuse gândurile fiindcă din cauza lui ezita atât să se pronunţe asupra căsătoriei. Putea oricând să obţină de la Greg un răgaz, dar fuga nu rezolvase niciodată vreo problemă. Era o dovadă de laşitate şi Greg merita precis mai mult.

Ei se întâlneau de aproape un an şi ea abuzase destul de răbdarea lui. Ea-l făcuse să înţeleagă repede că nu era o fată uşor de cucerit.

Din cauză că era în continuare îndrăgostită de Simon, nu reuşea ea să se decidă? Şi totuşi, cum putea să pretindă că-l mai iubea pe Simon după felul în care acesta o trădase? Nu dragostea, ci un sentiment inexprimabil de trădare îi interzicea acum să aibă încredere într-un bărbat.

Totuşi, la douăzeci şi şase de ani, ea visa în continuare să-şi întemeieze o familie. Dacă nu se hotăra, în curând va fi prea târziu. Şi dacă nu era cu adevărat îndrăgostită de Greg, întreţinea cu el relaţii privilegiate şi nu se înşela în privinţa sentimentelor pe care acesta i le purta. Cine ştie ce s-ar putea întâmpla într-o zi? Acum era intim convinsă că Simon o vindecase pentru totdeauna de iubire.

— La ce mă gândeam? repetă ea cu o voce şoptită, lăsându-şi mâna să plutească pe apă.

Întâlnind privirea senină a lui Zack, ea îşi dădu seama cât de uşor era să-i mărturisească acestui bărbat, acestui necunoscut, drama în care fusese amestecată cu cinci ani în urmă. Şi totuşi tăcu. Durerea era încă prea mare.

— La nimic precis, răspunse ea în cele din urmă.

— Te găsesc foarte enigmatică. Mi-ar plăcea aşa de mult să te cunosc, Eve Hallam!

Continuând să vorbească, el executase o semiîntoarcere impecabilă şi-şi redusese eforturile

acum când barca urmărea sensul curentului.

— Ştii deja că lucrez cu tatăl meu, îi aminti ea, brusc suspicioasă. Şi mi-ai ghicit semnul astrologie.

— Numele dumitale şi profesia nu mă interesează prea tare! Misterul care te înconjoară aş vrea să-l pătrund. Misterul zodiei dumitale, poate…

— Aş prefera să-mi vorbeşti despre dumneata.

Profitând de semiîntuneric, ea îl privi mai atentă şi estimă că el trebuia să se apropie de patruzeci de ani. Părea sigur pe el; trăsăturile lui expresive şi bărbia voluntară trădau o mare forţă de caracter.

Remarcă părul lui brunet, decolorat în parte de soare, şi trebui să-şi înăbuşe dorinţa de a-i mângâia şuviţele rebele.

— Ce vrei să ştii?

— Mai întâi, unde ai învăţat să vâsleşti atât de bine?

— Navele mi-au legănat copilăria, răspunse

el. Am început cu o barcă veche, pentru a ajunge la iahtul pe care-l cunoşti… Oricum întotdeauna am trăit în apropierea apei. Bunicul meu pilota vapoarele mari care voiau să intre sau să iasă din portul Southampton. 1:1 mi-a oferit prima barcă. Îmi câştigam banii de buzunar abordând iathurile şi făcând curse în locul proprietarilor care pentru nimic în lume nu şi-ar fi întrerupt bronzatul la soare.

— Frumos spirit de iniţiativă! remarcă ea sperând ca el să-i dezvăluiască profesiunea pe care o exercita.

Muzica de la petrecere se auzea înăbuşit; cu câteva lovituri de vâsle puternice, Zack împinse barca până la debarcader. Dintr-un salt, sări pe punte şi-i întinse galant mâna pentru a o ajuta.

La această mângâiere furişă, involuntară, ea se înfiora violent. Zack Thole îi inspira sentimente contradictorii pe care nu şi le putea analiza şi care o făceau să se simtă stânjenită.

Pentru prima dată de la începutul serii, Eve se simţi obligată să rupă tăcerea ciudată care se

instaurase între ei.

— Ce trebuie făcut pe Rebel Lady? îl întrebă ea.

Vreme de o clipă, el o cercetă cu privirea şi, din nou, ea fu încercată de senzaţia neplăcută că el îi citea gândurile. Dar la sunetul vocii lui calme şi limpezi, îşi recăpăta încrederea.

— L-am însărcinat pe tatăl dumitale să vopsească lemnăria şi să controleze motorul. Tocmai am cumpărat un apartament la Marlow şi sper să pot petrece mai mult timp pe apă. Mi se reproşează mereu că nu trăiesc decât pentru muncă. Dacă reuşesc să mă eliberez în weekenduri, va fi o mare victorie!

Eve nu se putu împiedica să râdă. Cu un pas sigur se duse lângă ceilalţi invitaţi, urmată îndeaproape de Zack Thole. Asurzită de muzică, ideea că eu câteva clipe mai devreme era cât pe ce să se lase pradă farmecului unui necunoscut i se păru dintr-odată caraghioasă.

Zack era un bărbat fermecător, dotat cu o puternică putere de seducţie. Ştiind şi unul şi

celălalt că erau singuri în această seară, era aproape normal să-şi fi dorit să-şi ţină reciproc companie. Ce evident şi banal devenea brusc totul! Poate chiar prea banal pentru un Vărsător…

Terasa era aglomerată.

— Vrei să dansezi? propuse Zack. Sau crezi că prietenul tău ar avea vreo obiecţie?

— Eu nu-i aparţin!

— Nici lui, nici altui bărbat, adăugă Zack curios.

— Exact.

— Aprobă independenţa dumitale?

Eve ridică din umeri cu dezinvoltură.

— Greg nu ştie să spună nu. El gândeşte doar că trebuie să se arate mai insistent. În publicitate, această concepţie pare să fie cea mai potrivită. Sper ca asta să-l ajute să încheie contractul pe care-l negociază la New York.

Cuvintele ei fură întâmpinate de o tăcere de gheaţă.

Intuitiv, Eve înţelese că farmecul se rupsese brusc, dar înainte de a bănui motivul, Zack o

întrebă:

— Pentru ce societate lucrează?

Când ea îi indică numele, el aprobă scurt. Fu rândul Kvei să fie surprinsă.

— Îl cunoşti pe Greg Neville?

— Drumurile noastre s-au încrucişat efectiv… Acum câtva timp, lucra pentru mine.

Ea percepu animozitatea pe care i-o purta. Niciodată nu-şi închipuise că vocea gravă şi melodioasă a lui Zack Thole putea lua accente atât de dure şi tăioase.

Deşi Eve era o femeie independentă, plasa loialitatea înaintea oricărui alt sentiment. Şi în câteva minute, Zack ridică o barieră de netrecut între ei, dezvăluindu-i părerea proastă pe care o avea despre Greg.

Ea îi susţinu privirea fără să clipească. Tăcerea ei arăta clar dezaprobarea.

— Îţi mulţumesc pentru această plimbare nocturnă, spuse ea în cele din urmă, dar dacă nu te superi, aş vrea să salut câţiva prieteni vechi.

Zack Thole nu se sinchisi de această

despărţire bruscă.

„Este un bărbat arogant, judecă ea impulsiv. Cum am putut să mă înşel aşa de tare în privinţa lui?”

Câteva clipe mai târziu, ea îşi croia drum printre numeroşii invitaţi şi se alătură unui grup de prieteni care discutau plini de vervă, lângă şemineu. Deşi refuza

— Câţi ani are?

— Treizeci şi cinci.

Era din cauza trăsăturilor lui pronunţate? Ei îi păruse mai în vârstă.

— Să fii secretara lui nu este comod, continuă Deborah, dar, crede-mă, nu mi-aş schimba locul cu nimeni… Ca să fiu sinceră, dacă nu l-aş fi întâlnit pe Stuart, cu siguranţă m-aş fi îndrăgostit de el.

Nativele din Vărsător sunt adesea partenere deosebite. Fermecătoare şi derutante, sub o simplitate aparentă. Probabil asta gândea tânărul care venea s-o invite pe Eve la dans. El o înlănţui posesiv. Reţinându-şi o mişcare exasperată, Eve

puse o mână uşoară pe umărul partenerului ei şi se lăsă dusă de accentele melodioase ale viorilor.

Şi atunci se interpuse Zack între ei. Atât de categoric, încât ea nu mai avu timp să protesteze.

— Îmi pare rău, tinere, spuse el pe un ton hotărât, dar ea mi-a rezervat acest dans cu mult înainte…

— Nu-ţi lipseşte îndrăzneala, protestă Eve, înţepenind la contactul mâinii lui cu spatele ei gol.

— Iniţiativa, o corectă el imediat cu un zâmbet amuzat.

— Îmi place să-mi aleg partenerii, îl sfidă tânăra. Nu insista…

— Ai de gând să-mi faci o scenă în public? Nu este totuşi genul dumitale…

Timp de câteva secunde, că îi susţinu privirea inamic de a ceda.

— De acord. Ai câştigat!

— Nu te opune, Eve, o sfătui el coborându-şi vocea. Păstrez o amintire prea frumoasă a întâlnirii noastre.

Muzica dulce, lumina difuză… Totul o

îndemna să mleze la farmecul seducătorului ei partener.

Dansezi o dată sau de două ori. Te laşi condusă blând. Şi ajungi să-ţi pui obrazul pe umărul partenerului, să-ţi înlănţuieşti braţele în jurul gâtului lui. Şi astfel, Eve avu foarte repede impresia că nimic nu exista în afară de cuplul pe care îl formau ei.

Şi când realiză brusc cât de mult i se abandonase, ea ridică repede capul şi vru să mărească distanţa dintre ei, Zack Thole era seducător, poate prea mult după mistui ci, iar Eve era ca şi căsătorită cu un bărbat pe care el nu-l aprecia dejoc.

Aş putea dansa cu dumneata nopţi întregi, îi mărturisi el cu un oftat.

— Această noapte va fi suficientă. Şi ca Cenuşăreasa, mi voi dispărea…

Nu este încă miezul nopţii…

Acum, când nu mai dansa, ea păru să-şi fi venit în fire. Tânăra oftă aproape uşurată.

Mi-e teamă că trebuie să plec.

— Cum ai venit?

— Cu maşina. Nu-mi place să depind de nimeni, îi aminti ea.

— Am remarcat… Acceptă cel puţin să te conduc până la maşină…

— Îţi mulţumesc, dar nimic nu te obligă…

— Ţi-e frică de mine?

Ea roşi fără să vrea.

— Te supraestimezi!

— Nu fi atât de susceptibilă!

Ea îl privi cu ostilitate, ştiind că oricum, el o va însoţi. Nativul din Vărsător crede în fatalitate.

Când ieşi, după ce-şi recuperase eşarfa de mătase şi-şi luase la revedere de la Doborah şi Stuart, el o aştepta afară.

Urcară în tăcere pe marele bulevard. Eve se pregătea să-l salute cu politeţe când constată cu ciudă că un Rover strălucitor îi bloca maşinuţa. În afara ezitării sale, Zack întrebă:

— Care-i maşina dumitale?

— Cea roşie!

— Manevra nu va fi prea uşoară…

— Nu-ţi face griji pentru mine.

Ea se strecură la volan, puse motorul în funcţiune şi-şi dădu seama brusc de dificultatea manevrei.

Zack deschise portiera şi întrerupse contactul.

— Îmi permiţi să te ajut? se oferi el cu galanterie.

Ea îi întinse cheile fără niciun cuvânt. Zack zâmbea, încrezător în sine. Cu o mişcare agilă, el se aşeză în locul ei şi, după câteva manevre, reuşi să scoată maşina.

El lăsă să meargă motorul şi ea se opri, cu mâna pusă pe portieră, pentru a-i mulţumi.

— La revedere, Zack, mulţumesc.

— Noapte bună, Eve, răspunse el fără a o scăpa din ochi. O să-mi aduc aminte multă vreme de seara aceasta…

Ar fi trebuit ca ea să se dea la o parte, să rupă vraja clipei, dar când el îşi aplecă faţa spre ea şi-i atinse buzele, tânăra nu se mişcă.

Era un sărut amical şi nevinovat.

Până în această clipă, Eve nu crezuse niciodată în dragoste la prima vedere. Bătăile inimii i se accelerară anormal totuşi, când el îi atinse gura cu buzele. Ca şi cum Zack îi sesizase emoţia, îi prinse bărbia între degete, forţând-o să-i întâlnească privirea.

Ea nu protestă când el o atrase spre sine. Îi puse o mână tremurătoare pe umăr, nu ca să-l respingă, ci dimpotrivă, pentru a-şi păstra echilibrul când buzele lor se uneau într-un sărut inevitabil şi periculos.

— Eve…

Vocea lui era caldă şi profundă.

— Nu!

Cum el o ţinea în braţe, ea se smulse din îmbrăţişare şi intră repede în maşină.

Demară accelerând cu putere.

Cu un gest brusc, Eve îşi dădu la o parte o şuviţă de păr de pe frunte şi-şi şterse nervoasă buzele, de parcă ar fi vrut să înlăture urma blândă a gurii lui Zack.

Venind la această petrecere, ea se întrebase

care-i erau sentimentele faţă de Greg.

Două ore fuseseră de ajuns ca să uite totul… Şi pasiunea cu care răspunsese la sărutările unui necunoscut o îngrozea şi o fermeca totodată.

Capitolul 2

Practic, nu era circulaţie, şi Evei nu-i trebui mult timp să ajungă la Cookham. Deschisese radioul, încă sub imperiul şocului. Dragostea unui Vărsător se adresează mai întâi esenţei superioare a fiinţei – dragostea fizică nu vine decât după aceea. Eve se părea că sărise etapele; nu se recunoştea! Pe parcursul drumului bătăile neregulate ale inimii i se calmară totuşi şi ea îşi promise că nu i se va mai întâmpla aşa ceva.

Tot reflectând, intră pe aleea cu pietriş ce ducea la peronul casei lor impozante cu fronton dublu. Locuia în această veche clădire din fragedă copilărie. Nu plecase decât în timpul studiilor. După aceea, tânăra lucrase câteva luni în străinătate, la o agenţie de voiaj care închiria vapoare cu destinaţia Franţa şi Olanda. Această experienţă, pe cât de scurtă pe atât de bogată, o

ajutase mult când se hotărâse să intre în întreprinderea familială. Pe atunci, ea ştia deja că nu se va consacra picturii, prima ei pasiune.

Luase hotărârea la moartea mamei sale. Tatăl ei, copleşit de durere, s-ar fi extenuat probabil din cauza acestei activităţi fără ea!

Eve se miră să constate că fereastra de la biroul lui era încă luminată la această oră târzie a nopţii. Întinse mâna pentru a-şi apuca eşarfa, dar nu întâlni cu surprindere decât un gol. Crezu mai întâi că eşarfa fină de mătase trebuie să fi alunecat printre scaunele maşinii, dar n-o găsi deloc.

Îşi aducea perfect aminte că şi-o pusese pe umeri ieşind de la Deborah. Faţa i se îmbujoră la gândul că trebuia s-o fi pierdut când Zack se aplecase pentru a o săruta.

Făcu un gest iritat. Nu pierderea eşarfei o agasa. Zack o găsise probabil pe trotuar şi i-o încredinţase lui Deborah. Nu, era amintirea felului ciudat în care se comportase un necunoscut!

În momentul în care împinse uşa grea, fu

întâmpinată de Mizpah, magnifica pisică birmaneză pe care fratele ei i-o dăruise în urmă cu doi ani. Ca toate pisicile de rasă, Mizpah nu o iubea decât pe stăpâna sa. Se frecă de picioarele ei torcând şi Eve strânse micul ghem pufos sub braţ înainte de a pătrunde în biroul tatălui ei.

— M-am întors, anunţă ea.

Instalat în spatele biroului său impozant, el era aplecat peste registrele de contabilitate. La lumina slabă a becului, trăsăturile îi păreau palide şi obosite.

— Ai petrecut bine?

— Excelent! Deborah strălucea de încântare. Credeam că o să te găsesc în pat la întoarcere, adăugă ea pe un ton plin de reproş.

Frank îşi trecu o mână obosită peste fruntea ridată.

— Verificam socotelile.

— Suntem în dificultate? se miră ea, aşezându-se pe braţul fotoliului. Programările sunt bune pentru sezon şi…

— Nu în asta constă problema. Mă asiguram

pur şi simplu de starea finanţelor. Investiţiile costă scump, ştii?

— Munceşti prea mult, insistă fiica lui.

— Munca n-a ucis niciodată pe nimeni.

— Poate, dar aş prefera să te culci. Mi-ai promis…

În acel moment, auziră pneurile unei maşini puternice scârţâind pe pietriş, urmate imediat de un zgomot de paşi.

— Cine poate fi la ora asta? întrebă Frank cu jumătate de voce.

Eve se apropiase de fereastră şi dăduse perdeaua la o parte. Înainte ca el să ajungă în lumina de la intrare, ea îl recunoscu pe Zack.

— Este un prieten a lui Deborah, explică ea. Îmi aduce eşarfa…

Tânăra alergă până la uşă şi trase adânc aer în piept înainte de a deschide. Nu-şi amintea ca Zack să fie atât de înalt… Când îi întâlni privirea limpede, ea nu putu să nu se îmbujoreze.

— Cenuşăreasa şi-a pierdut şalul de mătase.

— Oh, dar nimic nu te obliga să-l aduci astă-

seară!

Un zgomot surd care venea din direcţia biroului întrerupse mulţumirile reci ale Evei.

— Tată? întrebă ea, neliniştită.

Nu se auzi niciun răspuns. Ea aruncă o privire îngrozită în direcţia lui Zack, înainte de a da buzna spre birou.

Frank era încleştat de masă. Lampa zăcea pe podea.

El se clătina periculos şi ar fi căzut dacă Zack n-ar fi fost mai rapid ca Eve. Îl susţinu cu fermitate şi-l întinse pe canapea, fără vreun efort vizibil. Faţa lui Frank era palidă şi părea că are greutăţi cu respiraţia. Când fata îngenunche lângă el, Zack îi desfăcuse deja cravata şi gulerul de la cămaşă. Bătrânul se mişcă uşor.

— Tată! Tată! Te simţi mai bine?

El o linişti cu o bătaie a pleoapelor.

— Am avut o ameţeală când m-am ridicat.

— Chem imediat doctorul.

— Nu, protestă el. Nu, te rog…

Cu un semn din cap, Zack o îndemnă să

telefoneze. Ea fugi până la intrare şi formă numărul cu o mână febrilă. Doctorul Osborne era un vechi prieten de familie. Nu se temea să-l deranjeze la o oră atât de târzie. El o asigură de altfel că va sosi peste cincisprezece minute.

Când Eve reveni în birou, tatăl său era tot pe canapea.

— N-a fost nimic, Eve, îi spuse el. Sunt obosit… Asta-i tot.

El vru să se ridice, dar Zack îl împiedică.

— Este mai bine să rămâneţi culcat, domnule Hallam.

La urma urmei, nu există un remediu mai bun ca odihna.

— Cu doi contra mea, n-am nicio şansă! oftă Frank. Cât aşteptăm, Eve oferă-i un pahar domnului Thole.

Când doctorul sosi, Eve îl conduse în birou şi se retrase cu Zack în salon.

— Sper să nu fie inima! murmură ea nervoasă. Munceşte prea mult. Am încercat să-l opresc, dar nu mă ascultă.

Cu un gest, Zack o invită să se aşeze lângă el pe canapeaua adâncă.

— Dacă tatăl dumitale s-a surmenat în ultima vreme, sigur nu este grav.

Ea dădu din cap în tăcere, liniştită de aceste simple cuvinte de îmbărbătare. El îi luase mâinile într-ale lui, iar Eve nu făcuse niciun gest pentru a-l împiedica. Zack o obliga să i se spovedească. Ea îi răspunse maşinal la întrebări şi când doctorul apăru în cele din urmă, tânăra se repezi la acesta.

— Cum se simte?

— Mai întâi, nimic alarmant... Mi-a jurat că este prima oară când este victima unei crize. Tensiunea îi este bună, dar prefer să nu neglijez nicio măsură de precauţie. A acceptat să consulte un cardiolog şi până atunci i-am prescris două zile de odihnă completă, conchise el cu un zâmbet. Contez pe tine, Eve... Tatăl tău este uneori încăpăţânat.

— Vă promit că nu-l voi lăsa să se ridice din pat! răspunse ea, pe jumătate liniştită.

— O să-l ajut să se culce, continuă medicul, şi

asta-i tot pentru astă-seară.

— Permiteţi-mi să vă însoţesc, propuse Zack.

Eve îi urmă pe cei doi bărbaţi în birou, şi îngenunche imediat lângă tatăl ei, strângându-i mâinile cu afecţiune.

— Ai, auzit, tată? Doctorul Osborne doreşte să te odihneşti.

— Ţi-am spus că nu era nimic.

Totuşi, el nu refuză braţul pe care i-l întindea Zack.

Doctorul Osborne îl susţinu de cealaltă parte. Eve îi urmări cu privirea în timp ce se îndreptau către scară. Ce uşurare ca Zack să fie aici, pentru că doctorul Osborne nu avea o constituţie robustă şi sigur n-ar fi reuşit niciodată să suporte greutatea tatălui ei.

La întoarcerea în birou ea puse la loc lampa care zăcea pe jos. Mai multe pagini se desprinseseră din registrul de contabilitate. Cifrele cu care erau acoperite nu-i spuneau nimic tinerei.

Acesta era oare motivul pentru care tatăl său

se surmenase în ultimele săptămâni? Ea ştia că banca le acordase un credit important pentru a-şi acoperi recentele investiţii. Pentru prima dată, Eve se întrebă dacă tatăl ei avea greutăţi în achitarea datoriilor. Vărsătorul nu este prea înzestrat pentru chestiuni materiale; este prea aerian şi idealist!

Încă era cufundată în registru de contabilitate, când îi auzi pe Zack şi pe doctorul Osborne coborând. Doctorul îi vorbi din uşă:

— I-am dat un calmant pentru noaptea asta, dar nu ezita să mă chemi în caz de nevoie. Voi trece din nou luni.

Ea îi mulţumi cu căldură şi înaintă câţiva paşi în direcţia lui.

— Nu te deranja, cunosc drumul.

II salută pe Zack şi peste câteva clipe, uşa masivă de stejar se închise în urma lui cu un zgomot surd.

— Vrei să-ţi pregătesc ceva de băut? propuse Zack. Se pare că ai nevoie…

— N… nu, mulţumesc, articulă ea slab.

Ea regreta că el nu plecase în acelaşi timp cu doctorul.

De ce îi era teamă? De ea sau de el? înainte de a avea timp să-şi răspundă, Zack continuă:

— Sper să te revăd, Eve…

— Nu, Zack… Nu pot. N-ar fi corect.

— Faţă de prietenul tău?

Ea încuviinţă

— Nu ştiu de cât timp te vezi cu Greg dar, crede-mă, băiatul acesta nu este genul dumitale.

— Chiar?

— Greg Neville este un egoist şi un…

— Părerea dumitale nu mă interesează…

— Nu-l iubeşti! insistă Zack.

— Cum poţi afirma un astfel de lucru? Abia mă cunoşti.

Zack nu răspunse imediat şi tăcerea care se lăsă între ei o făcu să se simtă prost.

— Vrei să-ţi dovedesc? întrebă el trăgând-o brusc spre sine.

Ea vru să se apere, dar el îi prinse încheieturile mâinilor înainte ca ea să fi avut timp

să facă cel mai mic gest.

— Îţi interzic.

— Caracterul tău independent est & o provocare pentru mine, Eve! Ar fi pentru oricare alt bărbat!

El se aplecă peste ea.

— Nu, murmură Eve încercând să se sustragă sărutului.

De data asta, gura lui fu mai tandră şi mai posesivă, iar Eve răspunse fără să vrea. Dorinţa o pătrundea. Când trupul lui se lipi de al ei, ea avu o tresărire şi încercă să reziste moleşelii care o copleşea.

— Destul!

— Nu încă! răspunse Zack punând încă o dată stăpânire pe buzele ei. Aveam dreptate… nu-l iubeşti pe Greg!

Numele de Greg o aduse brutal la realitate. Ea nu pălmuise niciodată un bărbat, dar dorinţa era de nestăpânit. Zack îi prevăzuse gestul şi o opri la jumătatea drumului.

— Eşti la fel de sălbatică precum o pisică.

Ea nu-i ripostă la remarcă, şocată de ardoare cu care-i răspunsese imediat la îmbrăţişare. Niciodată nu mai fusese încercată de o astfel de plăcere… Eve descoperi astfel cea de a doua natură a Vărsătorului: pasionat, exaltat şi teribil de carnal.

Tânăra se credea apărată împotriva dorinţei şi a dragostei, convinsă că nimeni nu va reuşi să treacă de barierele înalte după care se retrăsese, în urma morţii lui Simon. În câteva secunde, Zack venea să repună totul în discuţie.

— Lasă-mă singură! îl imploră ea în cele din urmă.

— Prea târziu, Eve, replică el obligând-o să-i întâlnească privirea. Eşti o femeie mândră, provocatoare, pasionată şi atât de… seducătoare.

— Pregăteşte-te să fii dezamăgit, Zack.

El o scrută îndelung în tăcere, înainte de a-i răspunde.

— Vom mai vorbi!

— Pleacă de aici! urlă ea sub efectul combinat al furiei şi unei premoniţii ciudate. Ieşi!

— Foarte bine. Nu te obosi să mă conduci. N-aş putea rezista tentaţiei de a te săruta o ultimă oară.

— Şi eu să te plesnesc! ripostă ea, arătându-i uşa.

De furie, trânti uşa biroului după el şi se sprijini de aceasta, cu răsuflarea întretăiată. Cum îndrăznea el să insinueze că ei vor fi iubiţi? N-o cunoştea decât de câteva ore! În ciuda indignării, nu se putu abţine să-i admire tupeul. Deşi nimeni n-o înlocuise pe soţia sa în inima lui, Zack Thole nu-şi ascundea înclinaţia pentru aventurile amoroase. Acest gen de bărbat nu merita nici măcar deranjul de a te înfuria, hotărî ea. Cea mai bună soluţie era să-l uite.

Mai uşor de zis decât de făcut... în ciuda neliniştii inspirate de starea de sănătate a tatălui ei, Zack continua să-i ocupe mintea. Aşa cum se temea, trebuise să-şi desfăşoare toată energia pentru a-l obliga pe Frank să se supună repausului total prescris de către doctorul Osborne. S-ar fi zis că îmbătrânise subit şi, în ciuda asigurărilor lui,

nu reuşise s-o convingă pe fiica sa că afacerea le mergea perfect. Eve ar fi dorit să discute situaţia lor financiară cu fratele ei, dar Robin era în examene. Vărsătorul este altruist – ea ezita să-l deranjeze pe acesta într-o perioadă critică.

Luni dimineaţa, încă preocupată, Eve ajunse în micul birou amenajat deasupra hangarului vapoarelor. Buchetul de garoafe care trona pe masa ei o făcu să zâmbească.

„Greg!” se gândi ea cu tandreţe. Trebuie să se fi întors de la New York şi nu scăpase ocazia de a-i trimite flori la prima oră. Nu uitase că garoafele roşii erau florile ei preferate.

Întinse mâna spre telefon pentru a-i mulţumi, dar înainte de a fi avut timp să formeze numărul, Ryan, maistrul lor, o strigă din josul scării.

— Eve! Domnul Newson ar vrea să-l vadă pe tatăl dumitale.

— Cobor imediat, răspunse ea, lăsând convorbirea telefonică pentru mai târziu.

Domnul Newson păru satisfăcut de îmbunătăţirile făcute la iahtul lui şi plecă după ce

mulţumi călduros. Apoi, vizitatorii se succedară unul după altul, fără ca Eve să aibă timp pentru altceva. Afară, soarele de mai iriza râul cu mii de sclipiri. Dacă n-ar fi avut atâta treabă, ar fi prânzit cu plăcere pe malul apei, aducându-şi caietul de schiţe. Dar în acea zi, trebui să se mulţumească cu un sandviş, înghiţit în fugă pe colţul biroului.

Studia contractul de asigurare al unei ambarcaţiuni recent avariate când telefonul o scoase din lectura ei. Întinse mâna automat spre aparat şi zâmbi involuntar recunoscând vocea lui Greg.

— Ţi-a fost dor de mine? întrebă el.

— Puţin, mărturisi ea.

— Cum asta, puţin?

El se prefăcea indignat. Ea izbucni în râs înainte de a întreba:

— Dar tu? Ai încheiat tranzacţia la New York?

— Sunt pe calea cea bună, răspunse el pe un ton satisfăcut.

— Felicitări! Oh… mulţumesc pentru flori. Sunt minunate. Se lăsară câteva clipe de tăcere la

celălalt capăt al firului.

— Flori?

Eve tresări: adevărul i se impunea brutal. Zack Thole! Era atât de sigur de puterea de seducţie pe care o avea, nici măcar nu se deranjase să pună o carte de vizită la buchet! Dacă-şi închipuia că un braţ de garoafe era suficient pentru a înfrânge rezistenţa ei, se înşela, gândi Vărsătoarea cu mânie. Ea încercă să se scuze faţă de Greg, dar el continuă volubil:

— Ţi-am adus ceva de la New York. Vrei să cinăm împreună diseară?

„De ce gândesc toţi bărbaţii că o femeie se cumpără cu cadouri?”

— Eve? Mai eşti acolo? o întrebă Greg, surprins de tăcerea ei.

— Da, răspunse ea cu o umbră de iritare.

— Te-ai mai gândit în lipsa mea?

Inconştient, el scăzuse tonul.

— Da…

— Vei fi în măsură să-mi dai răspunsul diseară?

— Greg… Eu…

— Diseară, la ora opt. Ne-am înţeles?

— E-n regulă.

Eve închise prima şi întoarse capul în direcţia ferestrei. Când Greg plecase la New York, era aproape hotărâtă să-i accepte propunerea. De atunci, în ea se strecurase îndoiala.

Privirea îi reveni asupra buchetului de garoafe, ca şi cum Zack Thole era responsabil de ezitarea ei. Cu siguranţă, ea nu era singura femeie care ezita înainte să facă pasul care ducea la altar! Dar cel puţin de un lucru era sigură: indiferent de hotărârea ei, îşi promisese să alunge bărbaţii care, într-o singură seară, erau în stare să trezească emoţii tulburătoare şi zadarnice. Aşa ceva nu era compatibil cu independenţa Vărsătorului, nici cu dorinţa sa de puritate. Vărsătorul este semnul zodiacului care posedă cel mai mare simţ al prieteniei. Este capabil de sentimente altruiste, dezinteresate. Dar pasiunea dragostei îl înfricoşează…

Punctual, Greg sosi la ora opt fix. Niciodată

n-o făcuse să-l aştepte. Era un perfecţionist, nativ al Fecioarei, şi ea se întrebă brusc dacă era un bărbat cu care se trăia uşor. Recunoscu imediat, cu oarecare iritare, că nu căuta decât să-i găsească defecte!

În timpul drumului, Eve îi povesti despre boala tatălui ei şi el o ascultă cu atenţie, înainte de a-şi spune părerea şi a-şi formula urările de însănătoşire grabnică. Totul era atât de previzibil cu el!

Totuşi, Greg era îndatoritor, înzestrat cu un solid simţ al umorului. La treizeci şi patru de ani, divorţat şi seducător, femeile nu mai aveau niciun secret pentru el şi totuşi, niciodată nu schiţase nici cel mai mic gest de nerăbdare sau iritare când Eve se eschivase de la mângâierile lui. Oare acesta era motivul pentru care ea ezita să se mărite cu el?

Niciodată nu încercase în braţele lui emoţia pe care o simţise în cele ale lui Zack! Se înfioră imperceptibil la acest gând. Ideea că un bărbat întâlnit din întâmplare şi pe care n-avea deloc

intenţia să-l revadă, putea să se impună atât de uşor în mintea ei, o irita pe această tânără neîmblânzită, dominată de Uranus.

Greg o conduse la La Rouelle, un restaurant francez pe care Eve îl aprecia în mod deosebit. Întotdeauna îi plăcuse sala lungă şi spaţioasă, decorată cu gust, dar fără ostentaţie. Masa pe care o rezervase Greg dădea spre grădină, lin buchet de garoafe galbene trona printre tacâmuri. Vărsătorul aprecia enorm aceste mici atenţii… Ele răspândeau idealismului, romantismului său.

El îi povesti detaliile călătoriei sale şi o anunţă că trebuia să se întoarcă la New York pentru a coordona campania publicitară. Conform obiceiului său, Greg monopoliză conversaţia.

În timp ce el monologa, Eve se simţi dintr-odată transportată pe malul Tamisei, în ziua scurtei sale escapada cu Zack Thole. La prima vedere, el nu i se păruse un aventurier sau un amator de fuste. Dimpotrivă, blândeţea şi sinceritatea lui o seduseseră. Vocea lui Greg îi ajungea înăbuşit la urechi. Apoi brusc, mirosul

caracteristic al garoafelor care împodobea masa, acest parfum persistent, identic cu cel care-i îmbălsăma biroul, îi deveni de nesuportat. Cu un gest nervos, dădu buchetul la o parte.

— Te plictiseşti? Pari nervoasă.

Greg aşteptă răbdător să li servească şi cafeaua, pentru a-i mângâia mâna şi a-i zâmbi încurajator.

— Eve… întrebă el în cele din urmă, vrei să-mi dai răspunsul tău?

Ea ezită.

— Dacă sănătatea tatălui meu nu m-ar fi îngrijorat, aş accepta în mod sigur. Asta schimbă totul şi…

— Ce schimbă?

— Nu intenţionez să mă mărit, deocamdată. Vezi, dacă, din nefericire, s-ar dovedi că tatăl meu suferă de inimă, ar trebui să-l înlocuiesc la şantier până anul viitor, când Robin şi-ar termina studiile.

— Dar cum ar putea munca ta să întârzie planurile noastre?

— Cine s-ar ocupa de tatăl meu?

El îşi înăbuşi un oftat.

— Eve, doar n-ai de gând să rămâi acasă la nesfârşit, din cauza lui?

— Nu bineînţeles că nu, recunoscu ea.

Se lăsă o scurtă tăcere, timp în care el îşi depăşi dezamăgirea.

— Aparent, totul este pus la punct…

— Acordă-mi un timp, îl imploră ea.

— Vei avea oricât timp) doreşti, cu condiţia să accepţi… Noi formăm o pereche frumoasă, Eve, şi tu vei fi, sunt sigur, o excelentă stăpână a casei. Vei vedea, vom parcurge un drum lung împreună.

— Vorbeşti de parcă ar fi vorba de un târg, observă ea pe un ton de reproş.

La aceste cuvinte, Greg izbucni în râs.

— Ştii că te iubesc, declară el luându-i mâna. Sper că n-ai pretenţia să-ţi mai repet?

La insistenţele Evei, care era îngrijorată pentru tatăl ei, nu întârziara la restaurant. Ajunseră acasă, ea îl invită la un pahar. El îi dărui un fular de mătase, cumpărat special pentru ea.

— Îţi place?

— Este nemaipomenit…

El o atrase în braţele lui şi-i atinse tâmplele cu buzele, înainte de a murmura:

— Eve, această săptămână departe de tine mi s-a părut atât de lungă.

Ea îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui cu teamă. Pe măsură ce sărutul lor se prelungea, Eve constată cu uşurare că Greg nu-şi pierduse puterea de seducţie. Ce importanţă avea dacă ea descoperise, în lipsa lui, că era capabilă să se manifeste cu şi mai multă pasiune la sărutul unui alt bărbat…

Miercuri, Eve primise încă alte două coşuri cu flori. Jill, salariata ei, pretindea că în acest ritm, biroul ei nu va întârzia să semene cu o seră. Dar tânăra îşi punea întrebări. Care era valoarea exactă a acestor atenţii continue? Ea bătu febril cu stiloul în masă. Avea prea multă treabă pentru a-l lăsa pe Zack Thole să-i acapareze gândurile.

Vineri, fu cât pe ce să-i telefoneze pentru a-i cere cu răceală să pună capăt trimiterilor de flori. Renunţă, acaparată de alte obligaţii. Apoi, când

prânzeau împreună.

Frank îi propuse dintr-odată:

— Dacă l-am invita pe Zack Thole la cină, joia viitoare? Ai vrea să-i telefonezi, Eve, şi să te asiguri că este liber în acea seară?

— Chiar trebuie neapărat, tată? întrebă Eve, ascunzându-şi cu greu dezaprobarea.

— Neapărat, nu! Dar mi se părea un gest de politeţe elementară…

Ea n-avea de ales şi total fără chef, căută numărul de telefon al lui Zack, în carte. Perspectiva de a-l revedea o tulbura nespus. Totuşi, îşi va face plăcerea de a preciză că invitaţia la cină venea de la tatăl ei. Dacă alte femei erau atât de slabe ca să se arunce la picioarele lui Zack, el va înţelege foarte repede că nu acesta era cazul ei. Reflectând mai bine, această întâlnire părea chiar oportună. Îi va permite să pună lucrurile la punct.

La sunetul vocii lui melodioase, degetele i se crispară nervos pe receptor.

— Eşti în avans cu o zi, comentă el.

Fraza pe care şi-o pregătise îndelung muri pe buzele ei.

— În… în avans cu o zi, bâigui ea.

— Nu aşteptam telefonul tău mai devreme de mâine, îi explică el. Eşti mai puţin încăpăţânată decât mă temeam.

Tonul lui ironic o indigna. Cum îndrăznea el să-şi râdă de ea aşa, pe faţă? Discuţia luă o întorsătură pe care nu şi-o imaginase.

— Te aşteptai poate să-ţi mulţumesc? ripostă ea, exas perată. Cât va mai dura această glumă?

— Cât timp va trebui…

Ea se pregătea să ceară explicaţii dar renunţă brusc.

— Este cel mai tâmpit răspuns care mi-a fost dat să-l aud. De altfel, nu de asta te-am sunat.

— De ce-mi telefonezi, Eve?

— Telefonez din partea tatălui meu, îi explică ea încercând să-şi stăpânească tremurai vocii. Ar dori să te invite joia viitoare. Cinăm la ora opt.

— Cu plăcere, acceptă el înainte de a închide.

Eve contempla receptorul nevenindu-i să

creadă. Se aşteptase ca el să-şi continue insistenţele şi se pregătea să-i răspundă. Şi uite că el închidea brusc! Hotărât lucru, reacţile lui Zack Thole erau imprevizibile. Taur? Leu? Sau poate Gemeni? Evei îi era greu să-i descifreze personalitatea.

Privirea îi alunecă pe buchetul care-i fusese livrat în acea dimineaţă. În ciuda atitudinii întreprinzătoare de care Zack Thole făcuse dovada de la prima lor întâlnire, nu-i venea să creadă că el era genul care să caute aventuri uşoare. Nu, Zack Thole era un bărbat hotărât, care ştia ce voia şi avea mijloacele pentru a reuşi. Pentru prima dată, ea se întrebă asupra sincerităţii intenţiilor lui. Se putea ca el să dorească într-adevăr o legătură cu ea?

La acest gând, inima i se strânse în piept. Renunţase definitiv să înfrunte riscul de sucomba farmecului amar al dragostei. Simon fusese singura ei dragoste. Lăsase în inima ei o durere atât de vie, încât Evei îi măturase de bună-voie din viaţa ei pe seducători şi galanţi. Avea nevoie de un

om sănătos şi solid lângă ea, care să nu-i inspire decât o prietenie profundă şi, în consecinţă, Greg întrunea toate condiţiile.

Capitolul 3

Nervoasă la ideea mesei în perspectivă, Eve îi sugeră tatălui său să-i invite şi pe doctorul Osborne cu soţia sa Marion. Spre marea ei uşurare, el acceptă. Timp de câteva clipe, ea se gândi chiar să-l convoace şi pe Greg, dar amintindu-şi de tonul sarcastic pe care Zack îl folosea la adresa lui, preferă să se abţină. Cei doi bărbaţi erau rivali în afaceri şi ea consideră inutil să dea ocazia unei mici confruntări. Şi dacă tânăra se temu o clipă că nu-şi va putea ascunde atracţia pe care Zack o exercita asupra ei în prezenţa lui Greg, uită foarte repede acest argument.

În tot acest timp, florile continuau s-o năpădească. Luni dimineaţa, când taică-său năvăli în biroul ei, el clătină din cap:

— Hm… Greg foloseşte mijloace forte!

I-ar fi fost mai uşor să nu răspundă, dar Vărsătorul detestă minciuna.

— De fapt, nu este vorba de Greg, ci de domnul Thole, îl corectă ea înroşindu-se fără să vrea.

Cum pe faţa tatălui ei apărea un zâmbet slab, ea crezu că-i bine să adauge:

— I-am spus totuşi că mă întâlnesc cu altcineva…

Frank se abţinu de la orice comentariu. Deşi nu-l criticase niciodată pe Greg în mod făţiş, Eve bănuia că nu-l apreciază pe viitorul său ginere la adevărata lui valoare. Acest detaliu n-avea oricum nicio importanţă, în măsura în care ea nu se îndoia de alegerea ei.

Eve visa o căsătorie solidă, încoronată cu unul sau mai mulţi copii. Greg era partenerul ideal şi era sigură că, nu peste mult timp, ea va trece peste reţineri şi va accepta până la urmă să devină soţia lui.

În acea seară, el trecu s-o ia devreme şi o conduse la clubul lui. Impozanta clădire victoriană fusese modernizată considerabil şi adăpostea un restaurant, o discotecă şi săli de bowling.

Grădinile în terasă coborau în pantă până la Tamisa, pe malul căreia membrii clubului dispuneau de o piscină în aer liber şi mai multe terenuri de tenis.

Greg şi Eve se întâlniseră pentru a face o partidă de dublu mixt cu prietenii. Wendy şi soţul ei, Jason, n-aveau mult peste douăzeci de ani, dar Eve îi plăcea mult, mai ales pe Wendy pentru care simţea o afecţiune reală.

Greg care câştigase la sorţi, alese să servească primul. Se dovedea un jucător iscusit, dar nici Jason nu era mai prejos şi foarte repede se constată că rezultatul meciului depindea de femei. Eve şi Greg aveau un punct; era din nou rândul lui Greg să servească.

Aşezată lângă fileu, Eve îl privea cum bătea mingea de pământ de mai multe ori, ridicându-şi racheta cu un gest hotărât. Mingea trecu prin plasă în viteză. Jason i-o întoarse cu măiestrie şi Greg o trimise cu o lovitură în direcţia lui Wendy, care alergă spre capătul terenului.

— Aut! strigă aceasta.

Greg protestă imediat cu vehemenţă.

— Era în teren! strigă el apropiindu-se de plasă.

— A… a fost aut, bâigui Wendy căutându-l pe Jason din priviri.

— Dar ce… eşti oarbă? întrebă Greg, vizibil furios.

— Hei! îl întrerupse Jason, surprins de reacţia lui.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Cel puţin fiţi corecţi, insistă Greg. Lovitura a fost bună. Nu-i aşa, Eve?

— Eu… mărturisesc că n-am văzut.

El o privi fără a-i veni să creadă, apoi se duse la linia din fund a terenului bombănind.

— Bine, bine… Reluăm, dar data viitoare, continuă el adresându-se Evei, uită-te mai bine la minge!

— Nu suntem la Wimbledon! replică ea.

În cele din urmă, câştigaseră. Totuşi, furia lui Greg stricase partida.

— Ne vedem la bar peste o jumătate de oră,

propuse Eve, jenată.

— De acord, acceptă Jason.

Greg o ducea deja pe Eve în direcţia vestiarelor.

— A fost un meci splendid! se bucură el. Va trebui să obţinem rezultate bune la dublu în acest an…

Privirea Evei era aţintită asupra lui jason şi Wendy.

— N-ar fi trebuit să te iei de Wendy aşa de violent, îi reproşă ea. Imediat după aceea s-a dezumflat.

Greg ridică din umeri.

— Este o femeie insipidă. Nu ştiu ce-a găsit Jason la ea.

— Greg! Nu fii aşa de categoric.

— Dar este insipidă, insistă el. În locul ei, tu ai fi protestat cu vehemenţă.

— Şi încă cum!

Zâmbetul lui Greg se lăţi când îi înlănţui talia cu un gest posesiv.

— Îmi plac femeile care au caracter. Oricum,

Jason n-a acordat prea multă importanţă acestui incident, altfel n-ar fi acceptat să bea un pahar cu noi.

Câteva clipe mai târziu, Eve uitase incidentul. Întorşi la club, după un duş, se schimbă rapid şi se alătură grupului la bar. Amabil, Greg oferi băuturile şi Eve observă cum el o urmărea din priviri pe fata cu fusta scurtă care-i servise. Atitudinea lui o amuză. Ea îi descoperea noi feţe!

O jumătate de oră mai târziu, când Jason şi Wendy îşi luară la revedere de la ei, tensiunea care domnise între cele două perechi dispăruse.

— Vrei să mergem la teatru, joi? spuse Greg după plecarea acestora.

— Nu sunt liberă. Tatăl meu primeşte nişte prieteni la cină şi i-am promis să fiu de faţă.

— Înţeleg... Poate mă înşel, dar îmi pari mai distantă de când m-am întors de la New York.

— Nu fi caraghios. Tatăl meu îl primeşte pe unul dintre clienţii lui, pe acare l-am întâlnit din întâmplare la logodna lui Deborah. Era acasă la

noi în ziua în care tata s-a simţit rău.

— Da?

— Este vorba de Zack Thole, explică Eve. Am înţeles că vă cunoaşteţi şi… că nu vă apreciaţi deloc.

Imediat Greg păru să intre în defensivă.

— În această privinţă nu te înşeli, confirmă el după o scurtă tăcere. N-am nici cel mai mic chef să-l întâlnesc vreodată.

— De unde vine această vrajbă? întrebă el cu o dezinvoltură falsă.

Greg ridică din umeri. Pentru prima oară, părea că nu-şi găseşte replica.

— O neînţelegere… personală, răspunse el în cele din urmă pe un ton amar, în urma căreia m-a concediat.

Compătimitoare, Eve îi strânse mâna cu afecţiune, ca şi cum împărtăşea sentimentul lui de nedreptate.

— Putem ieşi împreună vineri, sugeră ea.

— S-a făcut, răspunse Greg cu un oftat de satisfacţie. Şi astă-seară? Vrei să mănânci la

mine? Intenţiile mele sunt onorabile; nu vor fi nici lumânări, nici muzică romantică…

— Oricum, n-ar avea efect! acceptă ea, izbucnind în râs.

Nu le trebui mult ca să ajungă la Chertsey. În timp ce Greg punea fripturi la grătar, Eve improviză o salată. Greg părea distant şi posomorât. Păstra o tăcere încăpăţânată care contrasta ciudat cu vorbăria lui obişnuită.

— Greg, ce se întâmplă?

— Nimic, de ce?

— Mi se pare că…

— Te laşi influenţată de imaginaţie, i-o tăie el scurt. Hai mai bine să bem o cafea în salon. Este ora ştirilor.

Se instalară confortabil pe sofa şi Eve îşi puse capul în scobitura umărului lui.

— Simt cum îţi bate inima, murmură Greg alunecându-şi mâna de-a lungul gâtului ei.

El o atrase spre sine pentru a o săruta. Eve răspunse îmbrăţişării până când trupul lui Greg se lipi mai insistent de al ei. Răsuflarea lui era scurtă

şi ea bănui că el încerca inconştient să-şi uite supărarea în braţele ei.

— Greg, opreşte-te! protestă ea, când mângâierile lui se prelungiră.

— De ce?

— N-am chef.

Ea îl respinse cu toată forţa.

— Nu? repetă Greg reţinând-o de încheietura mâinii. Abia acum un minut, păreai foarte îndrăgostită…

Fără să se deranjeze a mai continua, el o sărută cu sălbăticie, apăsând-o cu toată greutatea lui înainte ca ea să reuşească să scape.

— Cum îndrăzneşti? protestă Eve, tremurând

— Va mai dura mult gluma? M-am săturat de eschivările tale.

— Este un motiv ca să mă tratezi aşa?

— Poate că ai meritat…

Vărsătorul este împotriva oricărei violenţe. Era o greşeală de neiertat.

— Aş vrea să plec.

— Perfect. Mărturisesc de altfel că

perspectiva de a petrece o seară cu o femeie atât de reticentă ca tine nu mă încântă!

Nu schimbară niciun cuvânt în timpul drumului. Greg fierbea de furie, iar Eve era încă şocată. Ea avea impresia că descoperă un străin.

— Îţi voi telefona, declară scurt Greg, lăsând-o în faţa casei ei.

— Aşteaptă până o să revii la sentimente mai bune!

Tânăra era pe cale de a izbucni în plâns.

Tocmai cunoscuseră prima lor ceartă adevărată. Dintr-un motiv pe care nu-l ştia încă, Greg nutrise toată seara o supărare, pe care până la urmă o revărsase asupra ei.

Ea se strădui, de bine de rău, să-şi mascheze necazul faţă de taică-său. Acesta avea programare la un spital din Londra, pentru o electrocardiogramă. Printr-un noroc, el nu mai avuse nicio criză de la acel leşin.

În cursul zilelor următoare, Greg păstră tăcerea. Fecioara este prudentă. Eve îşi puse posomorâtă întrebări. Sosi ziua de joi şi ea trebui

să se gândească la masa de cină. Îi plăcea să gătească, să inventeze şi să surprindă. Totuşi, o cină prea sofisticată putea să-l facă pe Zack să creadă că ea încerca să-l impresioneze. După o reflecţie matură, optă pentru o salată de creveţi şi o friptură cu ciuperci. Profiterol cu ciocolată şi îngheţată asortată vor constitui un desert la alegere!

Se pregătea să se ducă la tatăl ei în salon, după ce verificase bunul mers al lucrurilor, când se auzi soneria telefonului. Ridică receptorul şi zâmbi recunoscând vocea fratelui ei.

— Oh, Robin! oftă ea. Ce mai faci?

— Încă două examene şi voi termina pentru anul acesta!

Eve îl încurajă cu căldură:

— Nu-ţi fie teamă, vei supravieţui!

Se auzi uşa de la intrare.

— Cine ştie? Examenele m-au obosit şi tânjesc să plec în Grecia, continuă Robin.

Vocea lui Zack discutând cu tatăl ei îi ajunse la urechi. Ea nu era grăbită să-l revadă, şi totuşi,

nu-şi putu înăbuşi un fior de emoţie la gândul că el era musafirul lor.

— Apropo, continuă Robin, ce mai este pe acasă?

Eve nu îndrăzni să mintă, dar minimaliză necazurile tatălui lor. Mai trăncăniră câteva secunde înainte ca Robin să adauge grăbit:

— Trebuie să închid, Eve. Nu mai am fise! Îţi voi telefona săptămâna viitoare, când tata va avea rezultatelor analizelor. Bine?

Abia avu timp să încuviinţeze când comunicaţia se întrerupse.

Traversând holul de la intrare, îşi privi, din obişnuinţă, imaginea în oglindă. Purta o rochie de mătase turcuaoz, împodobită cu desene geometrice.

Când Zack îşi va coborî privirea asupra ei, ea-şi promisese să-i arate că o lăsa indiferentă. Intră în salon. El stătea cu spatele, admirând un peisaj pictat de ea, aflat deasupra şemineului. La zgomotul paşilor ei, el se întoarse. Ea îl salută cu politeţe, fără ostentaţie.

Timp de o fracţiune de secundă, privirea ironică a lui Zack o susţinu pe a ei.

Eve acceptă paharul de sherry pe care i-l dădu taică-său.

Zack se miră politicos:

— Nu ştiam că pictezi…

— Nu sunt decât o amatoare, remarcă ea imediat. Se întâmplă că am vândut câteva pânze la galeria Marlow.

— N-o să ratez ocazia de a le vedea, promise el. Cred de altfel că îţi voi recunoaşte stilul. Este suficient de expresiv…

— Nu te-ai gândit niciodată să trăieşti din pictură?

— Am urmat cursurile Academiei de Arte Frumoase…

— Logodnicul Evei a murit accidental, în ultimul lor an de studiu, explică tatăl ei. În acel moment ai renunţat la cariera ta artistică, nu-i aşa, Eve?

Soneria de la uşa de la intrare sună. Ea nu avu timp să răspundă.

— Trebuie să fie George şi Marion, declară Frank ridicându-se. El ieşi din încăpere şi Zack rupse dintr-odată tăcerea.

— Îmi pare rău, Eve…

Inima ei se strânse. De ce-i arătase acestui personaj arogant că nu era atât de invulnerabilă precum voia să pară? Cum o putuse trăda vocea, în clipa când era pe cale să facă aluzie la moartea lui Simon?

Se pregătea să întoarcă discuţia spre un subiect mai puţin dureros când întâlni privirea lui Zack. Cuvintele îi muriră pe buze şi tresări involuntar, speriată de emoţiile contradictorii pe care el le trezea în ea.

Din fericire, pisica birmaneză intră în cameră şi se îndreptă alene spre Zack.

— Ar trebui să fii onorat. De obicei, Mizpah îi dispreţuieşte pe străini.

— Ca stăpâna ei? întrebă el cu o nuanţă de provocare.

Ea întoarse capul când Zack întinse mâna către

Mizpah pentru a-i mângâia blana deasă. Animalul tresări brusc şi-i zgârie mâna.

— Mizpah! o certă Eve în timp ce pisica se fofila sub un fotoliu. Îmi… îmi pare rău. Este prima dată când se comportă aşa. Te-a rănit?

— Nu-i nimic, răspunse el tamponându-şi zgârietura cu o batistă. Să domesticeşti un animal încăpăţânat este greu, dar ce satisfacţie!

Eve înţelese aluzia şi se îmbujoră uşor.

— Ar trebui să ţi se dezinfecteze rana, declară ea cu răceală.

Doctorul Osborne şi soţia lui pătrunseseră în încăpere, urmaţi de tatăl Evei.

Frank făcu prezentările şi reacţia imprevizibilă a lui Mizpah făcu să devieze conversaţia asupra animalelor domestice. Eve îl invită pe Zack s-o însoţească în bucătărie.

Ea simţea privirea lui aţintită asupra ei în timp ce căuta un antiseptic. Nevrând să cedeze atracţiei pe care el o exercita, ea declară pe un ton brusc:

— Spală-ţi rana cu apă de la robinet.

— Speram că o să-mi dai primul ajutor…

Ea se apropie de el, impresionată dintr-odată de înălţimea lui. În ciuda eforturilor, nu putu să nu se gândească la sărutul pe care-l schimbaseră la prima lor întâlnire şi la impresia de siguranţă pe care o avusese în braţele lui. Îşi aplecă repede ochii şi-şi îndreptă toată atenţia asupra rănii. Nu-i trebui mult timp pentru a constata că era superficială.

— Un pic de apă va fi suficientă, conchise ea cu hotărâre.

— Nu puteam refuza ocazia de a fi singur cu tine! spuse Zack cu un zâmbet.

Ea-i lăsă încheietura mâinii. Zack o cercetă câteva secunde lungi, apoi se apropie de chiuvetă şi deschise robinetul.

— De ce eşti aşa nervoasă, Eve? o întrebă el apucând un prosop.

— Nervoasă, eu? îţi lucrează cam mult imaginaţia.

— Chiar?

— Da… Dacă-mi permiţi, consider că este

timpul să mergem la ceilalţi.

Înainte ca ea să fi putut schiţa cel mai mic gest, el o reţinu de braţ.

— Nu încă!

Cum ea înţepenea, el îşi încreţi sprâncenele şi, de această dată, o întrebă fără niciun pic de ironie:

— Ţi-e frică de mine?

— Deloc! Dar devii repede supărător!

— Nu aceasta este senzaţia pe care mi-ai dat-o în cealaltă seară.

— Bineînţeles că nu! ripostă ea, exasperată. Şi acum, lasă-mă!

— Spune-mi mai întâi când ne vom revedea.

— Imposibil…

— Acceptă cel puţin să cinezi cu mine mâine seară, insistă el.

— Toţi sunteţi la fel!

El înţelese imediat.

— Faci aluzie la Greg?

Ea nu răspunse, dar Zack insistă:

— Trebuie să înţeleg că i-ai spus deja nu?

— Ce te priveşte?

De această dată, ea se eliberă dintr-o smucitură şi o luă înaintea lui spre salon. Inima îi bătea nebuneşte. Cum el o urma, Eve înţelese că partida nu se terminase, deşi ea avusese ultimul cuvânt.

Vărsătorul este intuitiv: Eve ştia că Zack nu se va lăsa, deşi părea nefiresc; niciun bărbat nu alege o femeie pe viaţă, după ce a petrecut o singură seară în compania ei!

Cina se derulă fără niciun incident. Conversaţia era însufleţită şi Eve trebui să recunoască faptul că Zack era un interlocutor strălucit.

Familia Osborne îşi luă rămas-bun pe la ora zece şi discuţia devie asupra şantierului lui Frank şi a afacerilor sale.

Eve se întoarse în bucătărie pentru a pregăti cafea proaspătă. Când se întoarse în salon, Zack zicea:

— Vă voi comunica răspunsul meu după ce voi studia registrele de conturi ale ultimilor trei

ani.

Ea puse tava pe masă şi-l întrebă pe tatăl ei din priviri.

— Domnul Thole ar vrea să investească în afacerea noastră, îi explică el.

Eve îşi manifestă încă o dată spiritul de independenţă.

— Dar tată… Este o treabă de familie, protestă ea slab.

Zack o sfidă susţinându-i privirea.

— Este la latitudinea voastră ca să rămână în continuare astfel, spuse el.

— Nu… nu înţeleg…

— Într-o zi, îţi voi explica eu…

— Dar şantierul…

— Eve, vrei să serveşti cafeaua? o întrerupse taică-său. Dintr-o privire, el o invită la tăcere şi cu oarecare nelinişte, ea ghici cât de tare se temea tatăl ei să nu compromită înţelegerea despre care discutase cu Zack.

Când în cele din urmă Zack îşi anunţă plecarea, Frank îi ceru fiicei sale să-l conducă

până la uşă.

— Nu ştiam că eşti atât de ascultătoare! remarcă Zack, imediat ce ieşiră din cameră.

N-ar fi servit la nimic să se prefacă a nu şti la ce făcea el aluzie. Era clar că Zack surprinsese privirea pe care ea o schimbase cu tatăl ei.

— Încă n-ai cumpărat şantierul!

— Nu, dar o voi face în mod sigur!

— N-am auzit niciodată ceva aşa de arogant! răspunse ea.

Schimbându-şi tactica, el o trase brusc spre sine.

— De ce insişti să negi atracţia care există între noi?

— Lasă-mă! în seara aceea, este adevărat că m-am lăsat copleşită. Dar rătăcirea mea ţinea de magia apei şi de asfinţit. De atunci am revenit cu picioarele pe pământ.

— Nu-ţi trebuie mult pentru a-ţi pierde capul, îi şuşoti el la ureche.

— Nu…

Eve era îngrozită la ideea că taică-său ar

putea apărea din salon.

— Vom mai vorbi, îi promise el înainte de a o lăsa.

Noapte bună, Eve.

Manierele lui erau prea brutale, gândi ea. Când se întoarse în salon, îl găsi pe tatăl ei cufundat în gânduri.

— Tată, chiar ai de gând să te asociezi cu… acest bărbat?

Frank inspiră adânc şi întinse mâna spre paharul lui de coniac.

— Acest bărbat, cum spui tu, mi-a făcut o propunere care ar putea salva şantierul.

— Salva şantierul? repetă ea, aiurită. Dar după cum spuneai, afacerile merg bine!

— Suntem pe muchie de cuţit, Eve. Nu voiam să te îngrijorezi, dar suntem la limita creditului acordat de bancă. Cu o mărire de capital, am putea s-o scoatem la capăt.

— Dar era stabilit că Robin te va înlocui de cum va termina studiile, protestă ea. Şantierul a fost întotdeauna o treabă de familie şi n-am deloc

chef să-l văd invadat de străini. Robin va fi de părerea mea.

— Fără domnul Thole, poate că nu va exista nicio întreprindere pentru Robin, spuse tatăl ei cu brutalitate.

Apoi, adăugă pe un ton mai senin:

— Înţeleg, reticenţa ta şi numai Dumnezeu ştie cât m-am frământat până am luat în calcul această posibilitate. Oricum, domnul Thole nu va interveni în gestionarea afacerii propriu-zise şi de altfel, credeam că el nu te lasă indiferentă…

— Nu-l pot suporta, îl corectă ea repede.

Frank o privi surprins, înainte de a-şi duce mâna la frunte.

— Tată, nu te simţi bine?

— Mi se învârteşte capul, răspunse el cu o voce înăbuşită. Într-un minut nu voi mai avea nimic.

Preocupată de sănătatea tatălui său, Eve renunţă la subiect.

Capitolul 4

A doua zi dimineaţă, Greg o sună pe Eve la

birou.

— Bună! Voiam să ştiu dacă eşti în continuare de acord să ieşim la teatru, diseară. Am rezervat locuri la Forty-Second Street. Îţi convine?

— Perfect!

Ea se simţea totuşi jenată după cearta avută cu el.

— Vin să te iau la ora şapte… Eve… îmi pare rău pentru cealaltă seară. Avusesem o zi grea şi…

— A fost şi greşeala mea. Nu sunt întotdeauna dreaptă cu tine. Ştiu că aştepţi răspunsul meu.

— Nu fi caraghioasă. De altfel, tu meriţi să fii aşteptată.

Fu uşurată de împăcarea cu Greg. Ea aprecie seara la teatru şi weekendul care urmă. Doar sănătatea tatălui ei continua s-o neliniştească. Marţi, când îl însoţi la spital unde trebuia să fie consultat, medicii o liniştiră complet. Analizele n-au arătat nicio tulburare cardiacă.

Ea bea o ceaşcă de cafea în compania lui,

când propuse dintr-odată:

— De ce nu te-ai duce să petreci câteva zile la mătuşa Mary? Va fi încântată să te primească…

Spre marea ei surprindere, el acceptă.

— Ai dreptate, Eve. Câteva zile de concediu îmi vor face bine şi voi profita ca să vizitez şantierele din împrejurimile Wroxham-ului.

Eve zâmbi fără să vrea, recunoscând vitalitatea nesfârşită a tatălui său. Hotărî să-i telefoneze mătuşii, pentru a o convinge să-l reţină pe Frank cel puţin o săptămână.

Miercuri după-amiază, ea era în birou verificând cu tatăl ei planul săptămânii ce urma. Sună telefonul. Frank ridică receptorul şi ea ghici că el vorbea cu Zack. După tonul vesel al tatălui ei, Eve înţelesese că propunerea pe care ei o discutaseră era pe punctul să se înfăptuiască.

— Bineînţeles, îl auzi ea răspunzând. Când ai putea să treci? S-ar putea să lipsesc câteva zile, dar…

— Mă voi ocupa eu de el! îi suflă repede Eve, temându-se ca tatăl ei să nu renunţe la concediu.

— …dar fiica mea va rămâne la dispoziţia dumitale şi-ţi va răspunde la toate întrebările, continuă Frank.

După o scurtă. Tăcere, el îi întinse telefonul.

— Domnul Thole doreşte să-ţi vorbească, o anunţă în şoaptă.

Eve luă receptorul fără tragere de inimă.

— Bună ziua, domnule Thole.

Tonul vocii ei era rece dar politicos.

— Bună ziua… viitoare asociată!

Ea se abţinu să protesteze. Cinci ani de experienţă în domeniul comercial o învăţaseră să-şi stăpânească emoţiile.

— Când ai dori să vizitezi şantierul? îl întrebă ea calm.

— Ce plăcere să constat că mica mea sirenă şi-a regăsit bucuria de a trăi…

În acea clipă, Frank fu chemat afară din birou şi, uitându-şi intenţiile, Eve izbucni:

— Ascultă, domnule Thole, nu mai suntem pe malul Tamisei!

— Cu riscul de a te dezamăgi, n-am obiceiul

de a amesteca afacerile şi plăcerea. Când voi hotărî să reiau de unde ne-am oprit ultima oară, te voi avertiza.

Timp de o fracţiune de secundă, furia o împiedică să reacţioneze.

— Nu este nimic de reluat, replică ea în cele din urmă, stăpânindu-şi cu greu tremurul vocii.

— Vom discuta cu altă ocazie.

Cu aceste cuvinte, el închise. Eve se uită la aparat, năucită. Măcar dacă Zack şi-ar putea amâna vizita după întoarcerea tatălui ei… N-ar avea atunci niciun motiv să-l întâlnească şi el ar înţelege că poate în ciuda ardorii cu care îi răspunsese ea la sărut, toate eforturile lui erau sortite eşecului.

Frank plecă la Wroxham a doua zi şi Eve fu ocupată cu şantierul, tot restul săptămânii. Dacă reuşea să pună la punct problemele administrative înainte de weekend, îşi promisese să consacre întreaga duminică artei sale pe care o neglijase în ultimele zile.

Sâmbătă la prânz, abia se întorsese de la

serviciu când auzi o maşină intrând pe aleea casei. Recunoscând zgomotul caracteristic, ea se grăbi către uşă şi ajunse la timp să zărească silueta lungă a fratelui ei ieşind din vechiul său Fiat.

— Eve! strigă el voios.

— Robin! Dar nu te aşteptam înainte de săptămâna viitoare…

— Examenele s-au terminat până la urmă, îi explică el, îmbrăţişând-o cu afecţiune. Aveam un chef grozav să petrec câteva zile acasă înainte de a pleca în Grecia.

— Apropo… Ai mâncat?

— Nu încăv

— Nici eu! îţi propun să bem o ceaşcă de cafea şi apoi să facem un picnic pe malul Tamisei.

— O idee excelentă! aprobă Robin. Tata se simte bine la Wroxham?

— Da, de ce?

— Din cauza discuţiei serioase pe care am avut-o la telefon. Analizele tatii n-au arătat nimic anormal; atunci ce se întâmplă?

— Şantierul! explică repede Eve. Cred că n-ai

apreciat deloc când tata te-a avertizat că plănuieşte să-şi ia un partener?

— Aşteaptă! o întrerupse Robin. Să-mi descarc maşina şi vom vorbi în linişte când vom mânca.

O jumătate de oră mai târziu, ei savurau o salată asortată, la umbra copacilor care străjuiau Tamisa. Eve avusese discuţia asupra dificultăţilor financiare ale întreprinderii lor familiale. Robin o asculta atent în timp ce bea o bere.

— Am reflectat, declară el după ce ea termină de expus faptele. Mărturisesc că la început, această idee nu m-a încântat deloc. Dar dacă acel domn Thole vrea cu adevărat să investească în afacerea noastră, nu sunt împotrivă. Tata şi-a asumat un mare risc hotărând să modernizeze şantierul, dar sunt convins că în curând, această politică se va dovedi rentabilă. Şi în acest caz, vom putea răscumpăra partea domnului Thole. Apropo, vorbeşte-mi un pic despre el!

— Este un tip hotărât. Aş spune că este dur

în afaceri… dar corect.

— Cu alte cuvinte, nu-l placi? interpretă Robin.

Ea lăsă să-i scape un oftat lung.

— Este aşa de sigur pe el…

— Şi tu, atât de susceptibilă!

În ciuda cuvintelor încurajatoare ale fratelui ei, Eve nu reuşea să împărtăşească încrederea lui. Rămânea convinsă că Zack Thole era bărbatul cel mai tulburător pe care-l întâlnise vreodată. Detesta aroganţa lui, felul în care ieşea învingător întotdeauna din disputele lor verbale şi atracţia care o exercita asupra ei.

Şi-ar fi dorit să nu-l fi cunoscut niciodată. Cu toate eforturile, nu reuşea să uite că el insinuase că mai devreme sau mai târziu vor deveni amanţi. Acest gând o speria şi o răvăşea totodată. Nu era sigură că-i va rezista lui Zack dacă, din întâmplare, el îşi punea ameninţarea în practică.

Duminică dimineaţa, se pregătea să iasă pe Tamisa cu ambarcaţiunea ei cu motor, când puternicul Jaguar al lui Zack apăru la intrarea

şantierului. Regretă indiat că nu era îmbrăcată decât cu un bikini alb.

El se apropie cu un mers suplu şi lejer. Era pentru prima oară când îl vedea îmbrăcat în ţinută fără pretenţii. Cămaşa, larg deschisă peste piept şi jeanşii decoloraţi puneau perfect în valoare silueta lui atletică. Scăpat de hainele lui de oraş, i se păru şi mai seducător.

— Ce vrei?

— Am venit să vizitez şantierul, răspunse el nepăsător. Această vizită se anunţă deja mai interesantă decât prevedeam, adăugă el lăsându-şi privirea să alunece peste curbele armonioase ale tinerei.

— Trebuie să-ţi reamintesc, domnule Thole, că şantierul este deschis în fiecare zi de la ora nouă la cinci şi până la ora unu sâmbătă? Dacă ai amabilitatea să te programezi la o oră care-ţi convine, mi-ar face plăcere să…

El îi puse mâna pe braţ şi acest contact fizic o întrerupse brusc.

— Se întâmplă să muncesc şi eu! observă el

nerăbdător. N-am intenţia să-mi amân întâlnirile de la Londra pentru unicul motiv că preferi bronzarea la soare afacerilor…

Ea vru să protesteze, totuşi tranzacţia era prea importantă ca să-şi permită cea mai mică digresiune. Timp de o secundă, privirea ei o întâlni pe a lui Zack. Aproape imediat, tăcerea care se instalase între el fu sfâşiată de sirena unui şlep care urca pe Tamisa. Ea se smulse din mâna lui şi rosti încet:

— Dacă-mi permiţi, domnule Thole, mă duc să caut cheia de la hangare.

— Perfect, dar aş prefera să ne spunem pe nume. Nu mi-a plăcut niciodată formalismul excesiv, chiar şi în afaceri.

— Nu este cazul meu, ripostă ea. Acestea îmi dau întotdeauna un sentiment de…

— Siguranţă? termină el în locul ei.

— Deloc! Habar n-am la ce faci aluzie.

— Mai devreme sau mai târziu, vei renunţa la acest ton provocator…

— Este o ameninţare?

— Dacă doreşti, vom relua această discuţie în altă zi, declară el până la urmă. Pe moment, aş vrea să vizitez şantierul. Asta-i tot. Eşti liniştită?

Trecu o oră de mers prin cele două hectare peste care se întindea şantierul, timp în care el pusese încontinuu întrebări. Eve, plecând să caute cheile, se îmbrăcase. Ea îi răspunse cu competenţă. Indiferent de atracţia dintre ei, Zack se dovedea dur în afaceri.

Cum reveneau lângă debarcader, ea îi oferi o băutură răcoritoare şi amândoi se instalară la măsuţa de lemn alb, în timp ce Zack îşi termina interogatoriul.

De ce preţul de închidere a debarcaderului pentru vase crescuse în raport cu inflaţia? De ce tatăl ei nu vânduse ambarcaţiunile vechi, când cumpărase altele mai moderne? De ce închiria atât de ieftin hangarele ocupate de o întreprindere locală?

Zack gândea că gestionarea şantierului lăsa de dorit. Eve era prima care recunoştea că tatăl său ar fi putut să crească cu uşurinţă veniturile,

mai ales dublând sau triplând preţul de închidere al hangarelor, dar el nu apreciase deloc felul scandalos în care unele societăţi speculaseră terenul de lângă Tamisa. Pentru el, menţinerea de relaţii amicale cu meseriaşii care lucraseră întotdeauna cu el, conta mai mult decât câţiva bănuţi în plus.

— Cum de o persoană independentă ca tine poate nutri sentimente atât de altruiste? întrebă el.

— Nu este vorba de sentimente. Respectul tradiţiilor este pentru mine la fel de important ca şi câştigul. Acest şantier a fost fondat de străbunicul meu, acum aproape un secol, şi unele întreprinderi cărora le închiriem hangarele au fost create tot pe atunci!

Zack îşi întinse leneş picioarele în faţă şi o privi în tăcere.

— Faci mare caz de familia ta, nu-i aşa?

— Tu nu? se apără ea.

El ridică din umeri cu dezinvoltură.

— Părinţii mei au divorţat când eu n-aveam

decât cincisprezece ani…

Ea percepu o urmă de cinism în vocea lui. Trecutul părea să-i trezească amintiri dureroase şi ea fu ciudat de mişcată. Pentru Eve, Zack Thole nu fusese întotdeauna decât un bărbat dur şi lipsit de sentimente.

— Ţi-a rămas o oarecare amărăciune.

— Amărăciune? repetă el, surprins. Nu… Dacă cineva avea dreptul să fie amărât, aceea era mama mea. Din partea mea, regret doar că el a tratat-o aşa.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

Zack se ridică şi se îndepărtă câţiva paşi în direcţia râului.

— Tatăl meu era instabil, începu el, întorcându-i spatele. Niciodată n-a ştiut să-şi păstreze o slujbă, dar maică-mea îl iubea cu pasiune. Ea avea un post de secretară pe lângă patronul unei săli de bowling. Într-o zi, când îl însoţea pe şeful ei la bancă, pentru a depune încasările, au fost atacaţi de o bandă de golani. Mama mea a primit un jet de amoniac în figură.

Mult timp ne-a fost teamă că şi-a pierdut vederea. Ochii i-au fost salvaţi, dar a rămas cu semne pe faţă.

Se lăsă o scurtă pauză înainte ca Zack să continue cu o voce monotonă:

— A fost momentul când tatăl meu a hotărât s-o părăsească. Vederea acelor cicatrice se pare că-i devenise de nesuportat.

Impresionată de aceste dezvăluiri, Eve nu găsi niciun cuvânt pentru a-şi exprima simpatia.

— Câţi ani aveai? îl întrebă ea, simplu.

— Treisprezece ani. Sora mea, Suzanne, avea opt. Doi ani mai târziu, mama mea a reuşit să obţină divorţul pentru părăsirea domiciliului conjugal. După plecarea tatălui meu, ne-am dus să locuim la Poole, la bunicii mei. Acolo am început să mă interesez de vapoare, conchise el pe un ton mai senin, întorcându-se către ea.

— Mama ta mai trăieşte?

— Din păcate, nu! A murit când eu îmi terminam studiile universitare.

El răsuflă adânc înainte de a mai adăuga:

— Regret că n-am avut ocazia să-i îndulcesc sfârşitul zilelor. Banii erau rari la noi…

Această confesiune o emoţionă pe Eve şi dori să afle mai multe.

— Şi tatăl tău? L-ai revăzut? întrebă ea.

— A încercat să ia legătura cu mine de mai multe ori, dar n-am niciun chef să-l întâlnesc…

Zack se aşeză din nou şi frunzări carnetul de schiţe pe care Eve îl lăsase pe masă.

— Pictezi întotdeauna peisaje riverane? o întrebă el după o scurtă tăcere.

— Majoritatea timpului, răspunse ea, deja în gardă.

Este ceea ce se vinde mai bine…

— Ciudată concepţie…

— Îmi cunosc limitele în pictură, se grăbi ea să adauge.

— Cine ţi-a spus că operele tale sunt vandabile? insistă el, spre marea ei dezamăgire.

— Eu… Cineva de la Academia de Arte Frumoase.

— Logodnicul tău? sugeră el.

Ea îi ghici dezaprobarea şi crezu că este bine să adauge:

— Simon era foarte dotat…

— Dotat, dar critic, nu se abţinu el să observe.

— Ai dreptul să fii critic când ai talent!

— Dar nu dreptul de a-i descuraja pe alţii!

Disputa lor încetă la fel de brusc cum începuse.

Refuzând să se lanseze într-o discuţie sterilă, Eve hotărî să nu-i conteste părerea. În faţa tăcerii ei, Zack zâmbi amuzat, deşi privirea lui rămăsese pătrunzătoare, întinse mâna către ea şi-i mângâie umerii.

— Permite-mi să te ung cu cremă…

— Mă voi descurca singură, răspunse ea repede. T Fără a ţine cont de refuzul ei, el luă flaconul de ulei pentru plajă şi-i frecă ceafa şi spatele, descriind cercuri concentrice. Cum el îi dădea la o parte breteaua de la sutien, ea protestă indignată:

— Ce… ce faci?

— Mă străduiesc să nu-ţi ating costumul de baie… Ce credeai?

Ea nu îndrăzni să se întoarcă, de frică să nu i se vadă emoţia de pe faţă.

— Ştii, continuă el, fără a înceta să-i mângâie pielea, felul tău de a reacţiona mă face uneori să mă îndoiesc de raporturile tale cu bărbaţii…

— Crezi sau nu, ripostă ea îndepărtându-se brusc de el, unele femei detestă să fie atinse de primul venit!

— Te dădeam cu cremă pe umeri, preciză el pierzându-şi răbdarea. Nu încercam să te seduc!

— Chiar?

— Îţi jur, şi pentru a-ţi dovedi diferenţa…

Înainte ca ea să fi putut face un gest, el o înlănţui şi puse stăpânire pe gura ei. O căldură dulce se răspândi imediat în corpul Evei. Spre marea ei consternare, nu întârzie să răspundă îmbrăţişării lui. Abia îşi dădu seama că mâinile experte ale lui Zack se jucau cu fermoarul de la fusta ei. Ea îşi înnodă braţele în jurul gâtului lui şi se înfioră de plăcere. Se lăsă pradă dulceţei

mângâierilor lui când, dintr-odată, realiză în ce poziţie se afla şi se smulse brusc din îmbrăţişare, cu răsuflarea întretăiată.

— Nu ştiu ce prefer la tine, comentă Zack, şiret. Accesele de furie sau privirile tale reci şi provocatoare…

— Cum ai îndrăznit să mă săruţi aşa? îţi interzic s-o mai faci!

— De ce? Ţi-ar fi frică să nu te obişnuieşti cu sărutările mele?

— Dacă vreodată…

Ea se cutremură violent la amintirea buzelor lui pe ale ei.

— În cazul în care ai uitat, sunt aproape măritată!

— N-am uitat… eu! Dar n-aş spune acelaşi lucru despre tine. Înflăcărarea cu care ai răspuns sărutului meu mă face să mă îndoiesc de relaţiile pe care le poţi întreţine cu Greg.

— Eşti un măgar! ripostă ea în culmea furiei. Spre ştiinţa ta, află că Greg caută altceva decât simplul contact fizic cu o femeie. Este prea bine

crescut ca să încerce să mă…

Ea se înroşi brusc, jenată de întorsătura pe care o lua discuţia.

Zack o cerceta, fără a-i veni să creadă.

— Vrei să spui că niciodată… că relaţia ta cu Greg este pur platonică?

— Îl iubesc! se revoltă ea.

— Dacă acesta era cazul, nu crezi c-ai fi dorit de mult timp ca el să renunţe la rezerva sa pentru…

— Cuvântul „domn” trebuie că n-are nicio semnificaţie pentru tine! Acum ştiu de ce n-ai putut să te înţelegi niciodată cu el.

— Ce ţi-a spus el, cu exactitate?

Cu toată supărarea ei, tânăra nu observă schimbarea din vocea lui.

— Ce ţi-a spus? repetă el strângând-o brusc de încheietura mâinii.

— Lasă-mă! Mă doare…

— Mai întâi răspunde-mi!

— Mi-a spus că l-ai concediat.

— Asta-i tot? insistă Zack dându-i drumul.

— Da, confirmă ca în silă, frecându-şi mâna. Acum, te rog să încetezi cu acest interogatoriu. Şi dacă-mi permiţi, domnule Thole, nu uita că relaţiile noastre sunt strict profesionale. Nu înseamnă că dacă ai de gând să investeşti în şantier, ai vreun drept asupra mea.

— Ce concepţie ciudată de viaţă! oftă ea trăgând-o la pieptul lui. În cazul în care nu ştii, eu n-am forţat şi n-am cumpărat niciodată o femeie. Tu nu faci excepţie de la regulă!

Amuzamentul făcu loc supărării când zări o umbră scandalizată în adâncul ochilor ei.

— Avertizează-l pe tatăl tău că-l voi contacta în cursul săptămânii. Cât despre noi, ne vom mai întâlni, îi promise el înainte de a se îndepărta cu paşi mari.

Eve simţi o nevoie imperioasă să se răzbune. Fără să se gândească, apucă un tub de vopsea albă şi-l azvârli în direcţia lui.

Ca şi cum i-ar fi bănuit intenţia, Zack se răsuci pe călcâie şi prinse proiectilul din zbor înainte ca acesta să-l atingă. Pe buze îi apăru un

zâmbet gânditor când i-l aruncă înapoi.

Eve se abţinu să zâmbească. Zack Thole era un playboy care nu scăpa niciodată ocazia de a seduce o femeie. Dar n-avea nicio şansă să se bage în viaţa ei. Ea căuta un angajament de durată şi nu umorul de care dăduse el dovadă o va face să-şi schimbe părerea. În sinea ei, îl considera mult prea sigur de sine.

Capitolul 5

Marţi după-amiază, Eve verifica registrele de contabilitate când tatăl ei intră brusc în birou.

— Tată! exclamă ea, încântată.

— Bună, Eve.

O îmbrăţişă afectuos.

— Ei, cum a fost în absenţa mea?

— Foarte bine. Sperasem că o să stai la Wroxham până la sfârşitul săptămânii… Doctorul OsDorne a insistat mult să te odihneşti.

— Nu-ţi face griji pentru mine. Aerul din Wroxham m-a înviorat.

Observând registrele pe masă, o întrebă

imediat:

— Cum merg rezervările în această săptămână?

— Formidabil! Ce bine că Robin este aici să mă ajute... A plecat la Windsor să inspecteze un vapor... O problemă cu elicea!

— Legat de poluarea apelor! comentă Frank cu un oftat. Dar domnul Thole? Ai mai avut veşti de la el?

Eve se îmbujoră discret la amintirea vizitei pe care i-o făcuse Zack în duminica precedentă.

— A văzut şantierul, aşa cum avea intenţia. Va mai discuta cu tine una sau două probleme, dar în general, cred că a fost impresionat favorabil.

— Mâine dimineaţă îl voi avertiza de întoarcerea mea, declară Frank. Sper să închei această afacere fără cea mai mică întârziere.

„Măcar de i-ar lua povara de pe umeri lui Frank, Zack şi cu capitalul său” gândi Eve cu speranţă.

Urgenţa situaţiei se confirmă când, a doua zi dimineaţă, Frank fu dii) nou victima unei crize.

Cum Eve insista cu întrebările, el recunoscu că-şi scurtase şederea la Wroxham din motive de sănătate. Doctorul Osborne îl programase de mai multe ori la spitalul din Londra, pentru analize suplimentare, începând cu săptămâna care venea.

Robin plecă în Grecia în săptămâna următoare. Eve îi apreciase ajutorul, dar doi bărbaţi în casă, în plin sezon, nu-i lăsaseră deloc timp să se gândească la Greg. Într-un fel, întâmpinase acest răgaz cu o oarecare uşurare.

Problema devenea acum mai presantă. Ştia că nu era fericită cu Greg, în sensul în care era Deborah cu

Stuart, dar această situaţie nu-i displăcea. O femeie îndrăgostită era întotdeauna pasibilă de suferinţă, sau de ea a fi trădată de către fiinţă iubită; ea nu se simţea pregătită să înfrunte acest risc. Legătura pe care o întreţinea cu Greg o apăra: atunci de ce întârzia mereu hotărârea şi nu accepta să se mărite cu el?

Ca de obicei, nu găsi niciun răspuns la această întrebare. Se întrebă vag dacă n-ar fi fost

măritată deja cu Greg, dacă nu l-ar fi întâlnit pe Zack. Îndepărtă imediat această idee. Nu Zack îi întreţinea această îndoială, ci amintirea lui Simon.

Sâmbătă seara, îmbrăcându-se pentru a ieşi cu Greg, îşi reproşa amar nehotărârea. Trecuseră cinci ani de la dispariţia lui Simon. În timp ce se pieptăna, privirea îi alunecă pe caietul de schiţe care zăcea pe pat.

„Stil simplu şi comercial” decretase Simon. Ea acceptase această critică. Pentru prima oară, acest gând o tulbură mai puţin ca de obicei. O încercă chiar o oarecare dezamăgire pentru acea judecată pripită.

Răsfoi maşinal caietul. Dintr-odată mâna îi înţepeni. Uitase de acel portret al lui Zack pe care-l făcuse din memorie, în urmă cu câteva zile. Asemănarea era uimitoare.

Redase lumina şmecherească din privire, trăsăturile voluntare ale feţei, linia fermă dar senzuală a buzelor. Trasase acest portret fără măcar să se gândească… El semăna cu o felină, un leu!

Smulse pagina şi o cocoloşi cu nervozitate. Din cauza lui Zack nu răspunsese încă afirmativ propunerii de căsătorie a lui Greg? Trebui să recunoască faptul că el jucase efectiv un rol. Şi totuşi… O aventură de scurtă durată cu un bărbat ca Zack era ultimul lucru pe care ea şi l-ar fi dorit.

Soneria de la intrare o trezi din visare, cu brutalitate. Fu cât pe ce să arunce desenul în coşul de gunoi. Un reflex ciudat o împiedică. Strecură foaia în caiet înainte de a coborî să-i deschidă uşa lui Greg.

— Eşti încântătoare! spuse el aplecându-se s-o sărute.

Eve purta o fustă verde-pal, subţire, şi un corsaj brodat cu perle. O ţinută ideală pentru o seară caldă, considerase ea.

Greg o duse la un restaurant de pe malul Tamisei, foarte frecventat în lunile de vară. În ciuda aglomeraţiei, găsiră o masă în vecinătatea balustradei de piatră. Zgomotul conversaţiilor amestecate cu râsete crea o ambianţă estivală. O nepăsare plăcută domnea.

Totul era perfect şi totuşi, Eve era din ce în ce mai conştientă că este victima unei fatalităţi de care nu putea scăpa. Gândurile i se învălmăşau în cap şi trebui să recunoască faptul că în ciuda companiei plăcute pe care i-o oferea Greg, sentimentele pe care le nutrea faţă de el nu erau suficient de profunde pentru a justifica un angajament pe termen lung.

Năucită de această descoperire, pierdu pe moment firul discuţiei. În cele din urmă, Greg întrebă:

— Ce vrei să-ţi aduc de la New York?

— Nu eşti obligat să-mi faci un cadou de fiecare dată, răspunse ea cu un zâmbet nervos şi forţat.

— Chiar dacă-mi face plăcere? întrebă Greg luându-i mâna. Noi vom avea un drum lung de parcurs împreună, Eve, şi-ţi voi cumpăra tot ce-ai visat întotdeauna. Tu eşti inteligentă, seducătoare şi dacă într-o zi ne vom asocia, pariez că vom deveni bogaţi.

Entuziasmat, el continuă:

— Nu ţi-am vorbit încă, dar m-am gândit la această eventualitate de mai multe săptămâni. Mi-ar plăcea să înfiinţez un cabinet de consultanţă în contabilitate. Am putea forma o echipă formidabilă, tu şi cu mine!

Planurile lui Greg îi făceau mărturisirea şi mai grea. În faţa tăcerii ei, el deveni nerăbdător.

— Ce se întâmplă? Nu eşti de acord cu ideea mea?

— A-ţi crea propria afacere este nemaipomenit, Greg, dar… N-am putea merge într-un alt loc mai liniştit? Aş vrea să-ţi vorbesc…

— Ce misterioasă eşti! Dacă vrei, putem, merge pe faleză.

Coborâră cele câteva trepte ce duceau spre drumul pavat care şerpuia de-a lungul fluviului. În curând zgomotul şi râsetele se estompară. Greg o aşteptă să-l ajungă din urmă pentru a o întreba:

— Ei? Ce voiai să-mi spui?

Timp de câteva secunde lungi, Eve continuă să contemple meandrele gri-verzui ale Tamisei.

— Greg, îmi pare rău, dar nu pot împărtăşi

proiectele tale…

— De ce? Nu-ţi lipseşte nici experienţa şi nici ambiţia, îţi pierzi timpul lucrând pentru taică-tău în acel birou minuscul. Sunt convins că noi avem totul pentru a reuşi.

— Tu ce cauţi, de fapt? O asociată sau o nevastă?

— Amândouă…

Tocmai când se pregătea să refuze această dublă propunere, el o prinse de umeri.

— Ce zici?

— Este inutil, Greg. Te plac mult… dar nu suficient pentru a mă mărita cu tine.

Timp de o secundă, lui păru că nu-i vine a crede, încât ea aproape regretă că-l dezamăgise. Apoi el zâmbi şi-şi recăpătă imediat siguranţa de sine obişnuită.

— Ar fi trebuit să mă îndoiesc că-mi vei accepta propunerea… cel puţin prima dată. Dar mă cunoşti. Eu nu dau niciodată înapoi la primul obstacol.

— Greg, nu-mi voi schimba părerea.

— Nici eu! răspunse Greg încăpăţânat.

— Te rog, nu complica lucrurile. Regret că te-am lăsat să speri aşa de mult timp…

— Nu fi caraghioasă, Eve! Suntem făcuţi unul pentru altul!

— Te înşeli. Dacă m-aş mărita cu tine, am fi nefericiţi.

Ea ştia că vorbele ei îl răneau, dar continuă:

— Greg, îmi pare rău… Dar să profităm de viitoarea ta şedere la New York ca să ne despărţim…

La cuvintele ei, privirea tânărului deveni dură.

— Îţi pare rău? Mi-ai distrus toate planurile şi-ţi pare rău?

— N-am vrut să te supăr…

— Şi încă cum! Am aşteptat mai mult de un an ca să te hotărăşti…

— Greg, te rog, îl imploră ea.

— Te rog! repetă el imitându-i vocea.

O atrase dintr-odată spre el.

— Opreşte-te, Greg!

El o lăsă atât de brusc încât ea fu cât pe ce să-şi piardă echilibrul.

— Fraiero! bombăni el înainte de a se îndepărta cu paşi mari.

Năucită, ea îl strigă cu o voce tremurătoare:

— Greg… Unde… Unde te duci?

— Mă duc acasă! Ţi-ai bătut destul joc de mine.

Ochii ei se holbară sub efectul surprizei. Ezita să alerge după el. În cele din urmă, orgoliul o împiedică, şi-l privi îndepărtându-se până se pierdu în întuneric.

Nu reuşea să admită că Greg o părăsise pur şi simplu. Niciodată nu şi-ar fi imaginat că relaţia lor se va termina astfel.

Se gândi la o frază pe care i-o spunea adesea mama ei: „Un înger pe stradă, dar un diavol acasă!” Această definiţie ciudată i se aplica oare lui Greg? Mieros în public şi coleric în intimitate?

Vreme de multe minute stătu gânditoare, cu coatele pe balustradă. Această rezolvare inevitabilă n-o împiedica să simtă o oarecare jenă.

Până la urmă, verifică dacă are suficienţi bani şi se întoarse la restaurant să-i telefoneze tatălui său să vină s-o ia.

Barul era înţesat. Numeroşi consumatori stăteau la taclale în sala rustică cu bârne groase de stejar.

Ea îşi croia drum prim mulţime când se opri brusc, şocată.

Zack venea în direcţia ei, la braţ cu o blondă mult prea seducătoare. N-avea nicio şansă să se eschiveze şi totuşi, Zack era ultima persoană cu care ar fi dorit să se întâlnească după ce fusese părăsită în mod atât de laş de către Greg.

— Ce surpriză fericită! se bucură el zărind-o.

— Bună seara, Zack.

Cu coada ochiului, ea remarcase deja mâna pe care el o pusese pe şoldul însoţitoarei sale. Iată deci genul de femei care-i plăceau! gândi ea. Ar fi trebuit să ghicească faptul că el avea o slăbiciune pentru femeile vulgare!

Părul blond al femeii ’âi acoperea umerii goi, iar rochia gen safari îi punea în valoare bronzul

uniform. Eve se simţi dintr-odată lipsită de eleganţă.

— Stephanie, ea este Eve Hallam, o prietenă.

Era imaginaţia ei, sau el zâmbea pronunţând acel ultim cuvânt? În orice caz, Stephanie nu observă nimic şi se grăbi să comenteze:

— Zack mi-a vorbit de dumneavoastră. Dacă am înţeles bine, lucraţi pe micul şantier în care el are de gând să investească…

— Sunteţi şefa de personal a firmei lui? replică sec Eve.

Tânăra care, evident, nu se considera o simplă angajată, schimbă o privire complice cu patronul ei. Eve avu confirmarea pe care o bănuise întotdeauna: Zack nu fusese niciodată serios cu ea.

— Vino cu Greg să beţi un pahar cu noi, propuse Zack.

— Eu… ca să spun drept, Greg nu este aici. Aşteptam un prieten…

Nu era o scuză bună, dar invitaţia lui o luase pe nepregătite. Nu voia să-i spună că Greg tocmai

o părăsise.

— Este destul de târziu, observă Stephanie uitându-se la ceasul fin care-i împodobea mâna. Sunteţi sigură că va veni?

— Este foarte posibil să se fi înşelat în privinţa locului, răspunse Eve fără a îndrăzni să întâlnească privirea interlocutoarei sale.

— Ţine-ne companie în timp ce aştepţi, propuse Zack amuzat. Pentru Stephanie ştiu că voi comanda o cremă de mentă. Pentru tine?

Ar fi nepoliticos să refuze.

— Un pahar de Porto…

— Cu gheaţă?

De această dată, era sigură că el râdea de ea.

— Multă, preciză ea sfidându-l.

În timp ce el se îndrepta spre bar, Stephanie căută o masă din priviri.

— Acolo! declară ea, croindu-şi drum cu un mers suplu şi elegant.

Când se aşezară, Stephanie adăugă ridicând vocea, pentru a se face înţeleasă în acea hărmălaie:

— Trebuie să fie îngrozitor să aştepţi un bărbat toată seara. Mărturisesc că nu mi s-a întâmplat niciodată. Nu vă temeţi de întâlniri neplăcute?

— Sunt în stare să mă descurc singură…

— Dumnezeule! Uneori curajul ne orbeşte… Se întâmplă atâtea lucruri în vremurile noastre!

Eve consideră că nu este cazul să răspundă şi Stephanie continuă:

— Este adevărat că unii bărbaţi au o slăbiciune pentru femeile independente. Pe acest plan, eu sunt mai de modă veche…

Aruncă o ocheadă în direcţia lui Zack care sosea cu băuturile, şi miorlăi:

— Sunt genul care preferă bărbaţii curtenitori…

Zack se instală pe banchetă lângă Stephanie şi-ii trecu un braţ protector în jurul umerilor ei.

— Eşti una dintre cele mai capabile femei pe care le cunosc, totuşi, comentă el cu un zâmbet.

Spre marele regret al Evei, Stephanie profită ca să se lipească de el. Imediat Eve simţi cum o

cuprinde furia. Zack fu cel care o scoase din gândurile ei sumbre.

— Ce este cu tabloul pe care l-ai început duminică?

Ea răspunse rece:

— Este aproape gata…

— Aş vrea să ţi-l cumpăr.

— Zack! Nu ştiam că eşti colecţionar de opere de amatori, se miră Stephanie.

Spre marea consternare a Evei, el o sărută pe tâmplă.

— Dar, dragă prietenă… Eve nu este o amatoare!

— Regret, dar nu vând la particulari. Nu te pot decât sfătui să treci pe la galeria Marlow.

Zack se îndepărtă imperceptibil de Stephanie.

— Ai putea face o excepţie…

Asta semăna cu un ordin. Eve se pregătea să-i trântească un nou refuz, când un consumator grăbit se lovi de Stephanie şi vărsă conţinutul paharului ei pe rochia sa albă, impecabilă.

— Vai de rochia mea! se lamentă ea imediat. Nu înţeleg cum poate cineva să fie atât de stângaci.

Zack îndreptă paharul şi-i întinse amabil o batistă.

— Dacă ţi-a stricat-o, îţi voi oferi alta!

La aceste cuvinte, Stephanie îşi regăsi zâmbetul.

— Eşti adorabil, răspunse ea ridicându-se. Dacă vreţi să mă scuzaţi, mă duc să repar dezastrul…

Rămasă singură cu Zack, Eve se grăbi să-şi termine paharul.

— Mi-e teamă ca prietenul tău să nu te fi uitat, remarcă Zack rezemându-se de spătarul scaunului.

Ea se uită la ceas.

— Într-adevăr, şi cred că nu mai pot aştepta. Îţi mulţumesc că m-aţi invitat la masa voastră. N-aş vrea să abuzez de…

— De cât timp umbli cu ascunzişuri faţă de Greg? o întrebă el brusc.

— Dar eu nu…

Ea nu-şi termină spusele.

— Mă intrigi… Cu cine aveai intenţia să te întâlneşti?

— Nu te priveşte. Scuză-mă, aş vrea să plec…

— Te conduc până la maşină.

Ea îl privi năucă, timp de mai multe secunde. Bănuia oare Zack adevărul?

— Nu te deranja. Dacă Stephanie s-ar întoarce în lipsa ta, ar fi în stare să provoace un scandal. Detestă să rămână singură într-un bar… Cel puţin aşa afirmă, nu putu Eve să se abţină să adauge.

Spre regretul ei, Zack izbucni în râs.

— Se pare că Stephanie nu-ţi place! Dar ea va mai întârzia câteva minute.

Cum Eve nu răspundea imediat, el o întrebă:

— Ai venit cu maşina?

— Nu chiar. Dacă vrei să ştii totul, tatăl meu m-a adus, explică ea roşindu-se involuntar.

— În cazul acesta, cum speri să te întorci?

— Pe jos, lansă ea, iritată.

— Până la Cookham? Cu tocurile acestea?

— Prefer să merg pe jos decât să-ţi cer să mă duci tu! ripostă ea dând frâu liber furiei.

— Eşti dezamăgită că nu te-am putut săruta în prezenţa Stephaniei.

— Eşti insuportabil!

— Şi tu, tu…

Sosirea Stephaniei îl împiedică să continue.

— Am înlăturat urmele, dar sunt udă fleaşcă, oftă ea. Zack, vrei să terminăm seara la mine? Aş putea să mă schimb…

— Bineînţeles!

— Sper că prietenul dumitale nu va întârzia, adăugă Stephanie la adresa Evei.

— Renunţ să mai aştept, mărturisi ea. De altfel, Zack mi-a propus să mă conducă.

Grimasa Stephaniei trădă decepţia acesteia, dar ea îşi reveni imediat şi-l luă pe Zack de talie.

În timp ce traversau parcarea, Eve îi urmă la distanţă. Se simţea furioasă şi umilită în acelaşi timp. Această întoarcere între Zack şi prietena lui era mai mult decât putea suporta. Avea impresia

că dacă Stephanie va continua să flirteze pe faţă cu el, ea va exploda.

Zack deschise galant portiera pentru Stephanie, în timp ce Eve se instala în spatele vehiculului, încântătoarea blondă uită de prezenţa ei şi nu putu să-şi amintească decât atunci când Zack intră pe strada unde era imobilul ei.

— Credeam că o s-o conduci pe Eve mai întâi! se miră ea.

— M-am răzgândit. O duc pe Eve ca să-ţi dau timp să te schimbi, după care mă voi întoarce…

— Ce atent eşti! se înveseli Stephanie, punându-şi mâna pe cea a lui Zack.

Eve îşi încrucişase mâinile pe piept şi privea cu ostentaţie pe geam.

Zack îşi opri maşina în faţa unui ansamblu de apartamente luxoase. Din galanterie, o însoţi pe Stephanie până la uşa de la intrare. Discutaseră câteva minute, apoi Eve îşi înnodă brusc braţele în jurul cefei patronului ei.

În acel moment, Zack se asigură că Eve îi priveşte, şi-şi sărută intenţionat angajata. Eve

întoarse repede capul. Niciodată nu mai fusese încercată de o astfel de furie.

Câteva clipe mai târziu, Zack reveni, radios.

— Treci în faţă! îi propuse el deschizându-i portiera.

Eve îi aruncă o privire grea de reproşuri.

— Nu-ţi fie teamă! o linişti el.

Ea refuză să cadă în capcană şi se execută fără niciun cuvânt. Hotărâtă să mascheze gelozia pe care el i-o trezise, spuse imediat:

— Ţi-a spus tata că lucrările la iahtul tău sunt practic terminate?

— M-a anunţat când am verificat ultimele puncte ale contractului…

De-a lungul întregului drum, Eve continuă deliberat să vorbească despre şantier. Spre marea ei satisfacţie, constată că Zack părea dezamăgit de reacţia ei. Dacă-şi închipuia că sărutul pe care-l schimbase cu Stephanie o tulburase, se înşela!

Un pic mai târziu, Zack îşi opri brusc maşina pe marginea drumului.

— Ce… ce faci? întrebă Eve, îndepărtându-se

prudentă de el.

— Aş vrea să avem o mică discuţie.

— O discuţie? repetă ea fără a înţelege.

— O să-mi povesteşti ce s-a întâmplat între Greg şi tine astă-seară! îi ceru el brusc.

— Dar… ţi-am spus deja. Nu eram cu el.

— Exact. Aveai întâlnire cu un prieten în barul unde te-am întâlnit, recapitulă el. Din nefericire, acesta n-a venit şi după tine, s-a înşelat în privinţa locului…

— N-ai dreptul să mă interoghezi astfel! Şi dac-ai avea tact, ai evita să abordezi acest subiect.

— Ţin să aflu adevărul…

Eve sfârşi prin a ceda:

— Simplu, Greg m-a părăsit la bar. Iată! Eşti mulţumit?

— El nu se va schimba deci niciodată, mormăi Zack.

— Ce-ai spus?

— Că nu pari prea tulburată…

— Sperai poate să plâng pe umărul tău? Cu riscul de a te surprinde, să ştii că detest să-mi arăt

sentimentele.

— Chiar?

Ea se îmbujoră la amintirea sărutărilor pasionate pe care ei le schimbaseră în mai multe rânduri, şi se abţinu să răspundă.

— Ce te gândeşti să faci acum, când ai rupt-o cu Greg? continuă el punându-şi iar maşina în funcţiune.

— Să duc o viaţă de celibatară…

— Imposibil!

— Cum adică, imposibil?

— În orice caz, nu tu!

— Refuz să continuu această discuţie, îl preveni ea.

— Trebuie totuşi ca cineva să-ţi amintească faptul că eşti făcută pentru fericirea unui bărbat. Eşti frumoasă, senzuală şi…

— Taci! Şi nu spera ca într-o zi să te iau de bărbat… De fapt, o plâng pe femeia care se va mărita cu tine!

Ea se întrerupse, confuză dintr-odată. Din cauza furiei, uitase că Zack fusese căsătorit şi

soţia lui murise. Tremurând, se întoarse spre el.

Privirea lui Zack era aţintită asupra drumului. Linia maxilarelor lui se înăsprise. Eve îşi muşcă nervoasă buzele.

— Îmi… îmi pare rău. N-ar fi trebuit să spun asta…

Se lăsă o scurtă tăcere înainte ca el să răspundă:

— Nu-i nimic.

Încordarea care domnea între ei dispăruse brusc.

— Cât timp ai fost căsătorit? întrebă ea cu o voce blândă, când el intra pe aleea casei ei.

— Trei ani.

— Ce s-a întâmplat?

— Un… un accident.

El opri maşina şi-i susţinu privirea timp de mai multe secunde. Apoi o trase cu tandreţe în braţele lui şi-i căută gura. Eve îi înlănţui imediat gâtul cu braţele şi-şi lipi buzele de ale lui.

O toropeală dulce o copleşi imediat. Ea-l sărută de mai multe ori cu înflăcărare şi păru

brusc înfricoşată de violenţa reacţiei sale. Din aceeaşi mişcare, deschise portiera şi fugi.

— Eve!

Ea nu se opri şi abia după ce sări peste peron şi închise uşa grea după ea, îşi dădu seama de greşeală.

Cum putuse să-l sărute, ştiind că el îşi va petrece restul nopţii cu Stephanie? auzi motorul maşinii lui pornind. Simţi o furie imensă, înteţită de o disperare surdă. (3 furie înlocuită imediat de o durere ascuţită. Îşi promisese totuşi să nu mai dea niciodată ocazia unui bărbat s-o facă să sufere. Nu va reuşi deci nicicând să-şi ţină acest jurământ?

Capitolul 6

Înainte de a se interna în spital pentru a face şi alte analize, Frank ţinuse să semneze contractul cu Zack care făcea din acesta un ’asociat cu drepturi egale. În absenţa tatălui ei, Eve îşi asuma întreaga responsabilitate a şantierului. În fiecare zi se aştepta ca Zack să telefoneze pentru a se

asigura de competenţa ei, dar spre marea sa uşurare el nu făcu nimic.

Ţinând cont de legătura pe care o întreţinea cu Stephanie, Eve presupunea că Zack continua să-i trimită flori pentru simpâul motiv că ea reprezenta pentru el o provocare! Nu era bărbatul care să admită că o femeie poate rezista la infinit farmecului lui… Ea îl alungă iritată din gândurile ei. Avea suficiente probleme de rezolvat ca să-i mai pese de un om care n-avea niciun rol în viaţa ei. De fapt n-avea niciun chef să se lanseze într-o aventură nebunească, chiar dacă Zack ar nutri cel mai mic sentiment faţă de ea… Ceea ce rămânea de dovedit.

Sâmbătă dimineaţa, sosind la şantier, constată că Rebel Lady fusese lansată la apă şi se balansa agale. Dacă n-ar fi fost iahtul lui Zack, s-ar fi oprit să-i admire linia zveltă şi minunatele lambriuri. Dar hotărâse să urască tot ce-i putea aminti de Zack care rămânea totuşi un asociat important în mica lor întreprindere familială.

Sâmbăta era ca întotdeauna o zi încărcată şi

de această dată; înţelesese ca nu putea închide la prânz, aşa cum prevăzuse. Era aproape ora trei şi ea însoţea un grup de danezi până la vaporul pe care aceştia îl închiriaseră pentru săptămâna care urma. Puternicul Jaguar al lui Zack apăru la porţile şantierului.

El veni spre ei şi ea nu se putu împiedica să-i admire mersul suplu şi sportiv. Era îmbrăcat cu un costum deschis la culoare şi o cămaşă bleu care-i accentua pielea bronzată.

— Este frumos, nu-i aşa? Atât de delicat şi puternic... declară el arătând spre vaporaşul lui.

Spre marea ei surpriză, el era singur, dar îşi va petrece în mod sigur seara cu Stephanie. Eva îi purta pică pentru felul în care o sărutase, aşa că-i răspunse rece:

— Muncitorii au făcut treabă bună.

Zack îi întâlni privirea şi ea refuză intenţionat să-şi aplece ochii.

— Aş vrea totuşi să încerc motorul înainte de a semna factura.

— Sunt sigură că vei fi satisfăcut, îl asigură

ea, jignită de lipsa lui de încredere.

— În caz contrar, tu vei plăti penalizări pentru că tu eşti patroana! Şi este şi motivul pentru care îţi cer să mă însoţeşti.

Anticipându-i reacţia, el o reţinu de încheietura mâinii şi o avertiză:

— Dacă refuzi, te urc la bord pe sus.

— N-ai îndrăzni! se apără ea, scandalizată.

— Pariezi?

— Lasă-mă, sau strig după ajutor!

— La unul dintre angajaţii noştri? Au plecat deja.

În faţa acestei ameninţări, ea o lăsă mai moale, fără niciun fel de tragere de inimă. Taiorul ei elegant de in nu era pentru o ieşire cu iahtul, iar prezenţa lui Zack era departe de a o linişti. La fiecare dintre întâlnirile lor, tensiunea creştea între ei, şi politeţea rece pe care Eve i-o arăta, nu reuşea s-o apere de atacurile lui.

Puritatea profilului lui o frapă, în timp ce el manevra Rebel Lady. Era prea seducător, autoritar şi hotărât.

Şi iahtul lui era o minune. Când, câteva clipe mai târziu, el îi propuse să-l piloteze, ea acceptă cu bucurie.

Tamisa era calmă şi majestucrasă în acest sfârşit de după-amiază. De o parte şi alta a fluviului se întindeau proprietăţile magnifice înconjurate de peluze verzi. Ici şi colo, familii se odihneau la umbra copacilor înşiraţi de-a lungul malurilor.

— Este nervos, comentă Eve dându-i înapoi timona.

După o scurtă ezitare, ea adăugă:

— Eşti satisfăcut?

— De lucrare? Absolut!

Cum ea îl întreba din priviri, el adăugă:

— Nu caut să le găsesc defecte lucrătorilor tăi, Eve.

— Crezusem contrariul şi dacă nu acesta este cazul, ne-am putea întoarce?

— Într-o clipă…

La gândul că era în întregime în mâinile lui, ea se sperie şi adăugă în pripă:

— Crezi sau nu, dar sunt extrem de ocupată…

— Dar nu atât de mult ca să nu te certi!

— Doar cu tine mă cert, preciză ea sec.

— Mă întreb de ce… observ că te stăpâneşti din ce în ce mai mult, continuă Zack după o scurtă tăcere. Trebuie să remediez această situaţie…

— Ce vrei să spui?

— Nu-mi place deloc această nouă obişnuinţă a ta de a face pe indiferenta, îi explică el aruncând o privire rapidă în direcţia ei.

Cu un gest brusc, el opri motorul şi lăsă iahtul în derivă. Ea se înfioră la ideea că erau departe de toate, ca în seara în care se întâlniseră la Deborah.

— De ce încerci să seduci femeile cu orice preţ? îl întrebă ea direct, fără introducere.

— Întotdeauna folosesc toate mijloacele pentru a-mi atinge ţinta vizată, o corectă el. Şi tu faci parte din planurile mele.

Ea se dădu înapoi instinctiv.

— Rămâi unde te afli!

— Ţi-e teamă să aud bătăile inimii tale?

Înainte ca ea să fii putut schiţa cel mai mic gest, el o înlănţuise şi gura lui punea stăpânire pe a ei. Eve se zbătu, fără a răspunde sărutului lui. Dar trupul lui Zack lipit de al ei o făcu să-i slăbească rezistenţa. Din momentul în care ea îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui, gura lui Zack deveni mai tandră şi mai senzuală. Vreme de mai multe secunde, ea i se abandonă, şi-l sărută cu înflăcărare până când amintirea Stephaniei îi apăru brutal în minte.

Eve se smulse din îmbrăţişarea lui. Cum de putuse să cedeze unui bărbat ca el, care întreţinea pe faţă o legătură cu altă femeie? înainte ca el să-i fi putut prevedea gestul, ea îl pălmui cu putere. Privirea lui Zack se înflăcără imediat sub efectul furiei.

— Încetează acest joc, Eve…

— Ce joc?

— Acela de a nega atracţia pe care o exercit asupra ta!

Timp de o clipă ea rămase mută de uluire,

apoi reacţionă violent.

— Cum… cum îndrăzneşti? Eu nu sunt Stephanie!

— Ce vrei să spui cu asta?

— Crezi că sunt chiar aşa de naivă? îmi închipui că nu te-ai întors la ea pentru simpla plăcere de a discuta!

Spre marea ei dezamăgire, el începu să râdă.

— Încetează să-ţi baţi joc de mine!

— Şi tu să spui prostii! Dacă m-am dus la Stephanie în acea seară, a fost ca să lucrez!

Eve îşi holbă ochii.

— Înţeleg acum de ce ai fugit când te-am sărutat în cealaltă seară.

— N-am fugit niciodată din faţa nici unui bărbat! se apără Eve.

El o prinse de umeri.

— Dacă cel puţin ai vrea să mă asculţi… N-am dormit la Stephanie în acea noapte. Nici în alta!

— Ai sărutat-o!

— Ca să te fac geloasă…

— De… ce?

Cuvintele se înăbuşeau în pieptul ei.

— Da, îi explică el. Stephanie abia aştepta. Am profitat pentru a-ţi vedea reacţia.

Subjugată, Eve nu reuşea să-şi dezlipească privirea de a lui. Atracţia pe care o exercita asupra ei era prea puternică. Dacă nu rezista de această dată, va fi prea târziu.

— Viaţa ta amoroasă nu mă priveşte.

Ea aştepta un răspuns usturător care nu veni.

— Acum că acest amănunt este lămurit, rosti el coborând tonul, putem relua discuţia. Eve, de ce mă respingi?

Ea contraatacă.

— De ce aş ceda capriciilor tale?

— Pentru că nu mi-am imaginat nimic. Nici magia întâlnirii noastre, nici sărutările tale pasionate…

Ea a vrut să-i riposteze, dar cuvintele nu-i trecură de buze. Zack îşi pierduse aerul arogant pe care-l afişa când vorbea despre afaceri, sau

când o contrazicea. Ostilitatea de care ea dădea dovadă faţă de el îi permitea cel puţin să-şi stăpânească emoţiile pe care el i le trezea. Să nege atracţia pe care o simţea faţă de el constituia ultima ei apărare.

Zack îi simţi ezitarea. Cu un gest tandru, o luă în braţe şi-i mângâie părul. Împinsă de o forţă independentă de voinţa ei, Eve se cuibări instinctiv la pieptul lui. Totuşi, alarmată de dorinţa care o cuprindea, se îndepărtă repede şi Zack nu încercă s-o oprească.

— N-ai de ce să te temi de mine, o asigură el cu o voce blândă.

Ea îşi coborî capul fără să răspundă. El îi puse mâna pe umăr şi o obligă blând să-i întâlnească privirea.

— Sentimentele mele sunt serioase. Nu este vorba de un joc.

În faţa tăcerii ei, el insistă:

— Din cauza logodnicului tău reacţionezi întotdeauna atât de violent?

— Da, recunoscu ea. Dar nu din motivul pe

care-l crezi.

— Povesteşte-mi ce s-a întâmplat…

— Nu pot. N-am spus nimănui, dar n-ar fi trebuit să mă logodesc cu Simon. N-ar fi trebuit niciodată să…

Vocea ei se frânse.

Zack o atrase în braţele lui şi o strânse cu tandreţe lângă el. Apoi o sărută. Fu un sărut dulce şi liniştitor. Unul dintre acele săruturi care împărtăşise tenebrele interioare ale inimilor cele mai chinuite. Dintr-odată o cuprinse o dorinţă imperioasă de a-i spune, de a scoate din inima ei durerea care o chinuise în cursul ultimilor ani.

— Simon a murit într-un accident de maşină, începu ea cu o voce joasă şi tremurătoare. Era deja prea târziu când spitalul m-a anunţat. La sosirea mea… el era mort. În momentul în care părăseam spitalul, m-am întâlnit cu Leanne. O cunoşteam puţin din vedere…

— Continuă, o încurajă el, simţind cum vocea ei se stinge.

Eve răsuflă adânc înainte de continuă:

— Leanne era în maşină… cu Simon. Rănile ei nu erau decât superficiale, dar era pradă unei crize de nervi. Acolo m-a înştiinţat… că avea o legătură cu Simon. Pentru el, eu nu eram decât o partidă bună. La acea vreme, familia mea era bogată, iar părinţii lui aveau venituri modeste. Eu urmam să-i asigur nevoile până când îşi făcea un nume în lumea artei, dar Leanne era aceea pe care o iubea…: Nu bănuisem nimic. În momentul în care Simon pierduse controlul volanului, ei se certau. Ea… ea credeacă este gravidă cu el! Apoi, a părăsit Academia de Arte Frumoase la sfârşitul trimestrului. Mai târziu, am aflat că a hotărât să avorteze.

Zack o strânse tandru lângă umărul lui.

— Logodnicul tău, crezând că are dreptul să profite de tot ce-i poate oferi viaţa, n-a făcut decât să strice viaţa altora şi a murit, într-un fel…

Ciudat, dar pentru prima oară, Eve n-avu chef să-l apere pe Simon.

— Am avut un sentiment îngrozitor de trădare, oftă ea.

— Acesta-i motivul pentru care te-ai luptat atâta cu mine?

— Nu vreau să mă mai îndrăgostesc, murmură ea slab.

— Crezi că ai de ales? Ne-am plăcut de la prima privire…

Ea îl privi, cu inima bătându-i nebuneşte. Vechile ei temeri păreau gata să dispară. Demonii părăseau inima ei chinuită.

— Eve, îţi promit că niciun bărbat nu te va mai face vreodată să suferi.

Încet, el îşi înclină faţa către ea, depunând un sărut drăgăstos pe buzele ei dulci şi proaspete.

— Ai încredere în mine, îi şopti el la ureche, şi uită-l pe Simon…

— Am încredere în tine! răspunse ea înnodându-şi braţele la ceafa lui.

— Eve… am dorit această clipă din prima zi.

Ea îi oferi gura cu un zâmbet. De această dată, sărutul lor fu lung şi plin de pasiune. Ea închise ochii, copleşită de plăcere. Timp de o fracţiune de secundă, crezu că iahtul îşi reluase

mersul. Surprinsă, deschise ochii şi constată că Zack o ducea în cabina lui.

Inima se strânse la vederea cuşetei duble.

— Zaek… nu, protestă ea uşor.

— Am aşteptat atât de mult, răspunse el punând-o pe saltea.

Imediat, el se aşează lângă ea. Mâna lui îi atinse sânii.

Mai înainte ca ea să fi putut face vreun gest, el îi desfăcea bluza.

— Zack…

— Sst, murmură el.

Ea scoase un lung oftat la contactul gurii lui pe pielea ei goală. Îi murmură numele de mai multe ori, înecată de emoţie. El se dezbrăcă şi-şi lipi trupul de al ei. Fata se înfioră violent în timp ce o căldură dulce îi iradia din membre. Era prea târziu pentru a mai da înapoi. Se arcui spre el, avidă de mângâierile pielii lui, stăpânită de plăcere, posedată de dorinţă. Se lăsară pradă ritmului dragostei, blând şi puternic în acelaşi timp, tandru şi violent.

După aceea, ea rămase mult timp nemişcată, neîndrăznind să se mişte de teamă să nu rupă vraja clipei. El o ţinea strâns la piept cu un zâmbet fericit pe buze.

— Eve… La ce te gândeşti? o întrebă el în cele din urmă.

Ea îi mângâie pieptul ca pentru a se asigura că nu visează, şi răspunse cu o voce vibrând încă de emoţie:

— Nu-mi vine să cred că ne-am iubit la bordul iahtului tău, în plină după-amiază…

— Regreţi?

— Puţin, recunoscu ea. Niciodată nu mi-aş fi imaginat…

— Ştiu, dar nu trage nicio concluzie.

Ea se sprijini într-un cot şi-i îndepărtă o şuviţă de păr de pe frunte.

— Pe tine te doresc, Eve… numai pe tine! Sper ca această clipă să fi fost la fel de fericită pentru tine ca şi pentru mine.

— M-ai copleşit, răspunse ea mângâindu-i visătoare linia umerilor.

— Eve, c-ai iubit sau nu alt bărbat, pentru mine nu-i nicio diferenţă. Te-am dorit din clipa în care privirile noastre s-au întâlnit, şi în ciuda dificultăţilor de care mă puteam lovi. Pe tine sau pe nimeni.

El se răsturnă pe spate şi privi plafonul cu un ochi amuzat.

— Cum aş îndrăzni să-mi formulez cererea fără a mă lua drept un necioplit? continuă el.

— Ce cerere? îl întrebă ea, curioasă.

El o răsturnă pe pernă şi o încătuşă între braţele lui puternice. Un zâmbet radios îi plutea pe buze.

— Aceea de a fi soţia mea!

Încă răvăşită de intensitatea dragostei lor, Eve se gândea că doar o căsătorie putea concretiza armonia pe care o experimentaseră. Nu exista nicio îndoială în mintea ei.

Ea îi înlănţui gâtul cu braţele şi-l sărută tandru.

— Căsătoreşte-te cu mine, Eve!

Ea zâmbi, prea fericită pentru a vorbi.

— Spune da! stărui el, îngropându-şi faţa în umărul ei. Vocea ei trăda bucurie când acceptă.

— Da, Zack! Da… Este ceea ce-mi doresc mai mult pe lume…

Capitolul 7

După interludiul de pe Rebel Lady, întoarcerea la şantier i se păru ireală Evei.

— Este aşa de păcat să rupi visul pentru a reveni la realitate, regretă tânăra femeie când Zack o ajuta să păşească pe pasarela care lega iahtul de chei.

Tânărul tocmai îi spusese că el era născut sub semnul Leului. Ei ar forma o pereche uimitoare. O uniune de vis, ideală.

— Acest vis nu se va termina niciodată! îi promise el, înlănţuind-o cu tandreţe.

Niciunul nici altul nu aveau de gând să se despartă şi rămăseseră împreună până când Ryan, maistrul, o anunţă pe Eve că era chemată la telefon.

— Trebuie să plec… spuse ea şovăind.

— La ce oră termini?

— Astăzi, nu cred că înainte de ora şase. Sâmbăta este oricum o zi încărcată, dar mai ales când un bărbat te răpeşte de la muncă în plină după-amiază.

— Nu te plânge! Dacă ar fi fost după mine, nu te-aş mai fi adus înapoi, glumi el. Pot să trec să te iau pe la şapte?

— Aa... I-am promis tatălui meu că trec să-l văd.

— Vom merge împreună la spital, spuse el. Vom cina apoi în oraş pentru a sărbători cum se cuvine acest eveniment.

El o sărută rapid pentru a pleca, dar în câteva secunde sărutul lui deveni mai senzual, şi când Eve îşi aminti brusc că era aşteptată la telefon, inima îi bătea nebuneşte.

Pentru a sărbători logodna, Zack îi dărui un inel cu un smarald înconjurat de diamante. El adăugă la această bijuterie o parură, brăţară şi colier din cristal de stânca-piatră norocoasă pentru Vărsător – care o încântară pe tânăra

femeie. Pietrele erau atât de limpezi încât Eve fu subjugată de frumuseţea lor.

— Eşti minunat, murmură ea.

— Uită-te la gravura din interior.

Cu cifre minuscule, ea descoperi data zile când acceptase să se căsătorească cu el.

Anunţul oficial al logodnei apăru în ziarul Times, în săptămâna următoare. Eve refuzase să fixeze data cununiei până nu era complet sigură asupra stării de sănătate a tatălui ei. Zack fusese de acord să cedeze, lăsând-o să înţeleagă că dorea să se căsătorească cât mai

Ea se întreba, totuşi, cum putuse accepta să se mărite cu un om pe care-l cunoştea abia de câteva săptămâni. Dar nu-şi regreta decizia. Niciodată nu mai fusese aşa de îndrăgostită…

Problema domiciliului lor viitor fu repede rezolvată. În afară de casa pe care Zack o avea la Marlow, el poseda o proprietate la Harrow Hill, care o sedusese imediat pe Eve.

Casă, de concepţie modernă, dădea o impresie uluitoare de spaţiu şi lumină. De cum o

văzu, Eve ştiu că-i va plăcea să trăiască acolo.

Uşa dublă de sticlă a salonului se deschidea spre o grădină minunată, care cobora în pantă lină până la dealurile de la Harrow. În depărtare, se zărea Londra.

— Pe timp senin, vei putea zări Turnul Londrei, îi spuse Zack, fără mândrie.

Mână în mână, vizitară grădina şi coborâră cele câteva trepte ce dădeau pe o peluză impecabilă.

— Este încântător! declară Eve cu un oftat. Este opera unui peisagist?

— Un prieten de-al meu m-a ajutat să întocmesc planurile, şi un grădinar vine o dată pe săptămână. De fapt şi eu fac grădinărit… când îmi permite timpul.

Un măr, cu trunchi noduros, îi atrase atenţia. De ramurile lui joase atârna un leagăn.

— Acolo-ţi petreci timpul liber? glumi ea.

— Este pentru nepoatele mele. O să le cunoşti în acest weekend, deoarece Suzanne şi soţul ei ne-au invitat la cină.

— Unde locuiesc? îl întrebă Eve, instalându-se graţios în leagăn. Ştii că nu ştiu nimic practic despre tine şi familia ta?

— La ieşirea din Oxford, răspunse el.

Zack începu s-o împingă.

— James este asistent la universitate. Cât despre mine, ai toată viaţa ca să mă cunoşti…

— Zack! strigă ea dintr-odată, când el o împingea din ce în ce mai sus.

Fusta i se ridicase peste genunchi şi părul îi ascundea faţa.

— N-ai de ce te teme! o linişti el, înainte de a opri leagănul.

Câteva clipe mai târziu, el o strânse drăgăstos în braţe.

— M-ai făcut să mă gândesc la un tablou de Fragonard, „Leagănul”. Îl cunoşti?

— Ea încuviinţă.

— Sper că nu mi-am arătat jupoanele ca modelul artistului.

— Chiar asta face farmecul tabloului, dar comparaţia se opreşte la…

— Ce vrei să spui?

— Nimic… Doar că ea nu purta nimic sub fustă. De ce crezi că îndrăgostitul care figurează în planul din spate are aerul atât de subjugat?

— Glumeşti? protestă Eve. De altfel, de unde ştii?

— Amintire de la un curs de desen la care am asistat în tinereţe. Nu ştii? Acel tablou a fost mult timp considerat drept o capodoperă a şcolii erotice. Doar recent a fost decretat respectabil!

— Ceea ce nu este cazul tău! glumi Eve.

Compania lui Zack o încânta şi cu o oarecare surprindere îi descoperise umorul înnăscut. Reveniră încet spre casă, înlănţuiţi tandru;

— Dacă doreşti să faci schimbări, nu ezita.

Cum ea se pregătea să protesteze, el insistă:

— Vorbesc serios. Această casă e a ta de acum înainte. O poţi mobila şi decora în întregime după gustul tău.

Ea zâmbi înainte de a se apropia de un pian minunat care ocupa colţul salonului. Cu un gest visător, atinse clapele îngălbenite de vreme.

— Nu ştiam că eşti muzician…

În faţa tăcerii lui, ea se întoarse surprinsă. Privirea lui Zack era îndepărtată şi indescifrabilă.

— Soţia mea, Jocelyn, cânta… Vrei să vizitezi etajul? adăugă el repede.

— Cu plăcere…

Eve fu brusc conştientă de bariera pe care el o înălţase între ei. Zack vorbea rar despre prima sa căsătorie. Ea ştia doar că Jocelyn, după o sarcină extrauterină, hotărâse să nu mai facă copii, cu râsul de a-şi compromite grav sănătatea. Simţi brusc nevoia de a şti mă multe despre cea care-şi împărţise viaţa odată cu Zack.

— Cât aţi locuit în această casă? întrebă Eve, atinsă de o curiozitate aproape dureroasă.

— Aproape doi ani…

El era văduv de mai mult de un an: deci Jocelyn locuise acolo. La acest gând i se strânse inima.

Zack continua să deschidă uşile care dădeau în culoar, explicând:

— Există trei camere pentru prieteni… sau

copii!

— Trei? se minună ea.

— Poate nu trei, rectifică Zack atrăgând-o în braţele lui. Dar de ce nu doi? Doi, cu ochi la fel de frumoşi că ai mamei lor…

Ea se îmbujoră imperceptibil şi aprobă în tăcere înainte ca el s-o conducă în camera lui. Dacă era camera care o împărţise cu Jocelyn, el o transformase complet după moartea ei. Într-un colţ trona un televizor şi noptiera aproape dispăruse sub un vraf de cărţi. Nu remarcă niciun obiect personal sau bibelou. Pe pereţii tapetaţi cu mătase bej, doar două tablourigravuri de vânătoare – aruncau o notă luminoasă. Cum Eve le completa cu un ochi critic, el se apropie de ea.

— Mi-ar plăcea să le înlocuiesc cu unul dintre peisajele tale.

— Exact la asta mă gândeam şi eu… Oricum, aveam intenţia să-ţi ofer tabloul pe care voiai să mi-l cumperi, drept cadou de căsătorie.

El o săruta tandru pe tâmplă.

— Chiar aş avea dreptul să transform totul

după capul meu? întrebă Eve.

— Totul, îi promise el. Mobilele, perdelele… îmi place dezordinea discretă care trădează prezenţa unei femei. Sticluţe de parfum şi cremele de pe etajera din baie. Ciorapii pe speteaza scaunului.

O atrase către el.

— Nu sunt chiar aşa dezordonată, protestă Eve încercând să-şi imagineze viaţa lor viitoare în comun.

Privirea lui reveni automat spre patul larg de două persoane.

— Te gândeşti la acelaşi lucru ca şi mine? o întrebă el cu o lucire glumeaţă în ochi.

Cu o mână expertă, el îi dădu la o parte breteaua corsajului şi-i mângâie pielea goală.

— Cum vrei să mă mai gândesc la ceva când procedezi astfel? murmură ea cu 0 voce şoptită.

El râse şi începu să-i mângâie urechea cu buzele.

— Zack!

— Vrei să mă opresc?

— Nu, răspunse ea izbucnind în râs.

Se arcui către el şi-şi strecură mâinile sub cămaşa lui. Simţea cum îi freamătă muşchii sub mângâierea degetelor ei.

— Eve! protestă el, după care o ridică în braţe şi o purtă până la pat.

După o clipă, transportaţi de dragostea lor, pierdeau orice noţiune a timpului şi a realităţii.

Eve radia de o fericire care-i transforma viaţa. Niciodată nu-şi rezolvase toate micile probleme care-i încărcau zilele, cu atâta uşurinţă şi aplomb.

A doua zi de dimineaţă, avu partea ei de necazuri cotidiene. Inginerul întârzie la şantier, unul dintre iahturile lor reveni cu elicea stricată, şi combustibilul nu fu livrat la ora convenită. Tocmai se pregătea să telefoneze furnizorului când Jill năvăli în biroul ei.

— Eve, poţi să mă asculţi un minut?

— Natural. Ce se întâmplă?

— Prosoapele pe care le lăsăm la bordul vapoarelor dispar ca prin farmec, se plânse ea. Mă

întreb dacă n-ar fi trebuit să pretindem o garanţie pentru lenjeria pe care o furnizăm.

— O să mă gândesc. Până atunci, întocmeşte-mi lista cu ce vrei să comanzi…

Jill mai critică neruşinarea unor anumite persoane, înainte de a adăuga cu un zâmbet:

— Îmi imaginez că atunci când cineva se logodeşte cu un bărbat ca Zack Thole, aceste amănunte par derizorii?

Eve zâmbi şi mângâie visătoare petalele garoafelor roşii care-i împodobeau biroul.

— Mărturisesc că în această secundă, singura mea grijă adevărată este sănătatea tatălui meu.

— Cât timp trebuie să mai stea la spital?

— Nu ştiu, şi ezit să-l anunţ pe Robin. Trebuie să se întoarcă dim Grecia săptămâna viitoare. Dacă i s-ar întâmpla ceva lui Frank, el mi-ar reproşa că nu l-am avertizat…

— Analizele n-au indicat nimic?

— Singurul lucru de care suntem absolut siguri este că boala lui nu este cardiacă.

— Sunt sigură că totul se va sfârşi cu bine, o încurajă Jill strângând-o prietenşte de umăr. Dacă-mi permiţi, m-aş întoarce la treabă. Pe curând!

Imediat ce rămase singură, Eve deschise dosarul cu documente administrative. Auzi deschizându-se uşa şi crezu că era Jill. Spre mare ei surprindere îl descoperi pe Greg în prag, cu un buchet enorm de trandafiri roşii.

— Vezi, de data asta n-am uitat; zise el cu un zâmbet forţat.

Ea luă maşinal buchetul şi-l puse peste xerox.

— Ce faci aici? îl întrebă ea cu un ton politicos dar rece.

Greg se cocoţă pe colţul biroului ei şi-şi privi mâinile o clipă înainte de a răspunde:

— Mi-a fost dor de tine, Eve. Ar fi trebuit să mă scuz faţă de tine înainte de a pleca la New York. În acea seară cred că mi-am pierdut capul. Înţeleg că eşti furioasă pe mine.

— Eu nu…

— S-o luăm de la început, de la zero! îi propuse el părăsindu-şi locul pentru a o apuca de

umeri.

— Este imposibil. Totul s-a terrţiinat între noi…

Pentru singurul motiv că mi-am pierdut capul şi te-am părăsit la restaurant?

— Nu, Greg, eu…

Hotărî să fie cinstită.

— Greg, îmi pare rău. O să te şochez, dar mă mărit…

În curând. După o scurtă tăcere surprinsă, Greg izbucni într-un râs neîncrezător.

— Glumeşti?

— Deloc.

Cum remarcă smaraldul care-i împodobea degetul, în ochi îi apăru o sclipire periculoasă.

— Este imposibil! explodă el. Într-un an eu n-am reuşit să petrec o noapte cu tine, şi în timp de cincisprezece zile tu te logodeşti? Ce-i asta, Eve? Cine este fericitul care a profitat de absenţa mea ca să mi te sufle?

— Destul, Greg. Ştiai că totul se sfârşeşte între noi, chiar înainte de a pleca. El o scutură cu

o mână brutală.

— Cine este? Privirea lui exprimă o furie surdă. Ea se eliberă smucindu-se şi-şi dădu la o parte, ner voasă, o şuviţă care-i acoperea fruntea.

— Pentru că insişti… Este Zack! Zack Thole… Acum când curiozitatea ţi-a fost satisfăcută, pleacă!

Greg o privea fără a-i veni să creadă. Dădu cu pum nul în masă. Caiete şi hârtii zburară prin încăpere.

— Această poveste nu s-a sfârşit, deci? urlă el, prinzând-o cu putere de încheietura mâinii. Nu înţeleg, unde vrea el să ajungă?

— Lasă-mă şi încetează să te comporţi ca un dement!

— El este cel care şi-a pierdut capul şi care mă urmăreşte de când i-am stricat căsătoria!

— Ce… ce spui? îl întrebă Eve, năucită.

— Zack s-a ferit să-ţi spună, rânji el. Deci tu nu ştii că nevasta lui a fugit cu mine…

— Asta nu mă priveşte.

— Zack nu te iubeşte şi nu te va iubi

vreodată! El te-a sedus pentru singurul motiv că-mi aparţii!

— Este absurd! spuse ea ridicând tonul la rândul ei. Oricum eu nu ţi-am aparţinut niciodată. Nu ştii să pierzi, Greg. Îl iubesc pe Zack şi nu voi admite să-l critici în prezenţa mea.

— Zack n-a iubit-o niciodată decât pe Jocelyn, rectifia el. Era nebun după ea, şi atât de gelos încât n-ar fi lăsat-o vreodată!

— Taci!

— Dar Jocelyn m-a preferat pe mine! continuă el izbucnind în râs. Poate că aş fi fost iertat dacă n-ar fi avut loc accidentul. Acel accident de care mă consideră responsabil şi pe care a jurat că mă va face să-l plătesc!

— Nu cred un cuvânt. Zack mă iubeşte! declară Eve cu o voce vibrând de emoţie.

— Vrei să ştii de când? Din ziua când a aflat că noi ne vedem. Este felul lui de a răzbuna moartea lui Jocelyn. El îmi răpeşte femeia aşa cum am răpit-o eu pe a lui…

Eve era în culmea chinului. Acuzaţiile lui

Greg o răvăşiseră.

— Ieşi de aici! strigă ea.

— Mai gândeşte-te, Eve.

Cu un gest furios, ea-i arătă uşa.

— Pleacă înainte să te dau afară. Şi te sfătuiesc să nu mai revii.

— Cum de poţi fi atât de oarbă? Poate că eu te-am pierdut, cedă Greg, dar eşti departe de a-l fi câştigat pe Zack!

Făcând aceste previziuni sumbre, el părăsi încăperea cu paşi mari. Imediat după plecarea lui, Eve se trânti uşor în fotoliu. Suferea prea tare pentru a plânge. Cu un gest brusc, mătură vasul cu garoafe care-i împodobeau biroul. Zgomotul de sticlă spartă răsună multă vreme în mintea ei îndurerată. Îşi strânse pumnii. Îşi jurase să nu mai plângă niciodată din cauza unui bărbat.

În acea clipă telefonul începu să sune. Ea îl privi absentă şi-şi luă poşeta, grăbindu-se să iasă din birou.

— Ryan? Preia apelurile telefonice în lipsa mea, îl rugă ea trecând în trombă prin faţa

maistrului.

Sări în maşină şi demară cu nervozitate. Refuza să creadă în acuzaţiile lui Greg, dar, puţin câte puţin, evenimentele ultimei săptămâni îi reveniră în minte. Se gândi la florile pe care Zack i le trimisese în fiecare zi, la încăpăţânarea cu care o urmărise şi în cele din urmă o sedusese.

Fără să-şi dea seama, o luase în direcţia Londrei. Îşi aminti dintr-odată că-i promisese tatălui ei să-l viziteze la sfârşitul după-amiezii. Simţi nevoia bruscă de a-l vedea.

Oprindu-şi maşina în parcarea spitalului, îşi aminti de reacţia lui Zack când îl întrebase dacă el era acela care cânta la pian. În acea clipă, simţise că el nu-şi depăşise în întregime doliul, că Jocelyn încă era între ei. Cum putuse să uite reţinerea pe care o afişa el de fiecare dată când îl întreba despre soţia lui?

Înainte de a deschide uşa de la rezerva tatălui ei, inspiră adânc.

Instalat confortabil într-un fotoliu, Frank citea ziarul. La vederea ei, un zâmbet radios îi

apăru pe faţă.

— Eve! Nu te aşteptam aşa devreme…

— Am venit între doi clienţi, afirmă ea. Cum te simţi astăzi?

— Medicii au descoperit până la urmă! exclamă el cu un aer victorios. Nu sufer decât de diabet. Un regim bun şi totul se va rezolva. Ies mâine!

— Oh, tată!

Uşurarea, adăugată încordării sale, fu mai mult decât putea suporta. Eve izbucni în suspine.

— Nu plânge, te rog. S-a terminat, mă gândesc să-mi reiau locul la şantier începând de sâmbătă…

Dacă el ar pronunţa numele lui Zack, ar izbucni din nou în lacrimi, gândi Eve îngrozită, şi taică-său ar bănui ceva. Pentru a împiedica acest lucru, ea adăugă în grabă:

— Petrolul n-a fost livrat astăzi… N-am reuşit să aflu ce se întâmplă.

Tactica ci depăşi aşteptările. Preocupat de tot ce era legat de şantier, Frank luă imediat decizia

care se impunea.

— Pe drumul de întoarcere, opreşte-te la Salter şi informează-te asupra preţurilor pe care le practică.

— S-a înţeles, acceptă ea înainte de a-şi lua repede rămas-bun de la el.

De cum ajunse la maşină, zâmbetul îi dispăru. În deget, inelul lui Zack scânteia cu mii de luminiţe de parcă o sfida şi, în ciuda eforturilor, nu putu să gonească îndoiala care o cuprindea. Smaraldul este piatra lui Venus, gândi ea. Florile… Curtea… Planurile de căsătorie. Totul fusese prea rapid, ca şi cum Zack avea un cont de reglat.

Ea se îndreptă automat spre birourile ocupate de el, în cartierele rezidenţiale ale Londrei. Inutil să se amăgească: Greg avea dreptate! De fapt, faptele concordau. Uită cu atenţie înflăcărarea cu care Zack o iubise. N-avea decât un gând: să-i înapoieze inelul şi să-l avertizeze că nu mai voia să se mărite cu el.

După dragoste la prima vedere, ruptura va fi şi ea brutală!

Capitolul 8

Cura putuse crede măcar o singură clipă că Zack o iubea? gândi ea accelerând. Deborah o prevenise totuşi: nicio femeie nu o va înlocui niciodată pe Jocelyn în inima lui Zack. De altfel, de ce un bărbat ca el, adulat de femei, ar fi ales s-o iubească tocmai pe ea? Abia o cunoştea.

Se folosise pur şi simplu de ea ca să se răzbune. Un fior de furie o parcurse la amintirea plăcerii pe care o simţise în braţele lui. Îi va înapoia inelul, fără a-i arăta durerea care-i sfâşia inima.

Îşi opri maşina în faţa imobilului elegant în care Zack îşi instalase birourile. După ce-şi spuse identitatea la recepţie, fu rugată să aştepte într-o încăpere mare cu o mochetă groasă. Aproape imediat, apăru Deborah, radioasă.

— Eve! Ce surpriză… N-am avut încă ocazia să te felicit pentru logodnă. Zack este în şedinţă deocamdată, dar nu-mi va purta pică dacă-l deranjez când îi voi anunţa vizita viitoarei sale

soţii…

— Nu face nimic, te rog! Prefer să-i las un mesaj.

— Cum doreşti. Urmează-mă!

Eve se opri o clipă în prag. Încăperea era aşa cum îşi imaginase ea. Pe birou era un computer, dosarele erau numeroase, dar perfect clasate şi totul indica faptul că Zack era un şef autoritar şi organizat. Aşteptă ca Deborah să plece, după care scoase o hârtie şi scrise în grabă:

„Zack, îmi este imposibil să mă căsătoresc cu tine. Îţi înapoiez inelul”.

Cum nu mai găsi nimic să adauge, semnă şi strecură hârtia şi bijuteria într-un plic pe care-l puse la vedere pe agenda lui.

Când se duse la Deborah în camera alăturată, aceasta stătea de vorbă cu Stephanie. Inima Evei se strânse la vederea tinerei femei. Era ultima persoană pe care dorea s-o întâlnească.

— Lasă-mi propunerile şi voi avea grijă să ajungă în mâinile lui Zack, îi spuse Deboraji.

Stephanie nu-i răspunse. Îşi băgă mâinile în

buzunare şi înaintă cu un pas în direcţia Evei.

— Deci, vei deveni viitoarea doamnă Thole, începu ea pe un ton glacial. Cum ai reuşit acest tur de forţă?

— Îmi pare rău, dar sunt grăbită. La revedere.

Deborah, adăugă Eve spre prietena ei.

Dacă nu pleca imediat, se prăbuşea. Simţi privirea rece a Stephaniei aţintită asupra ei, până când păşi peste pragul uşilor duble. Precis că Stephanie sperase ca Zack s-o ia de nevastă după ce ar fi depăşit durerea morţii lui Jocelyn. Eforturile ei nu fuseseră încoronate de succes, dar va jubila în ziua în care va afla că nu va avea loc nicio căsătorie. Nicio îndoială că va căuta să-şi consoleze patronul. Eve preferă să nu se mai gândească.

Ryan nu-şi ascunse surprinderea s-o vadă sosind la câteva minute până la închiderea şantierului.

— Ce face Frank?

— Bine! Speră să-şi reia lucrul sâmbătă.

— Este o veste excelent! exclamă Ryan.

Eve zâmbi slab.

— Trebuie să triez corespondenţa înainte de plecare. Dacă primesc telefoane personale, răspunde că sunt ocupată.

— Contează pe mine…

Existau şanse serioase ca Zack s-o sune, iar ea n-avea niciun fel de intenţii să-i dea explicaţii. El nu va şti niciodată ce o împinsese să-şi schimbe părerea.

Şi-ar fi dorit să se răzbune, să-l facă şi pe el să sufere. Niciodată nu-i va ierta că se servise de ea pentru a-şi regla conturile cu Greg. Nu fusese decât o jucărie între doi bărbaţi răzbunători.

De această dată, va şti să tragă învăţăminte! Niciodată, niciun bărbat n-o va mai prinde pe picior greşit.

Pentru a-şi dovedi că era în stare să-şi depăşească mâhnirea, în acea seară lucră până târziu. Îşi dădu osteneala să strângă cioburile vasului pe care-l aruncase la pământ cu câteva ore mai devreme, sub imperiul furiei.

Când părăsi şantierul, totul era pustiu. Închise poarta cu cheia şi se duse la maşină.

Şi atunci, apăru puternicul Jaguar al lui Zack. Primul ei relfex fu s-o ia la fugă, dar n-avu timp s-o facă. Zack sărise din maşina lui şi apucând-o de încheietură o trase până la jaguar.

— Urcă!

— Nu, refuză ea cu vehemenţă. Mă duc acasă!

— Încă nu!

El o obligă să se aşeze şi se instală la volan. Câteva secunde mai târziu, demara nervos.

— Cu ce drept mă tratezi astfel? protestă Eve. Opreşte maşina şi lasă-mă să mă întorc acasă.

Faţa lui Zack părea sumbră şi dură.

— Nu înainte de a discuta! Mesajul pe care mi l-ai lăsat la birou merită câteva explicaţii, nu?

Lupta dintre Leu şi Vărsător promitea să fie dură...

— N-am nimic de adăugat, răspunse ea luptându-se cu lacrimile. Nu voi fi niciodată

nevasta ta, Zack. Asta-i tot!

— Vom mai discuta peste o clipă, declară el.

Zack luă direcţia casei sale din Marlow.

Eve profită de tăcerea ce se instaurase între ei pentru a-şi recapitula argumentele. Când în cele din urmă el îşi opri maşina în faţa unui bloc elegant de apartamente, ea se simţea gata să explodeze.

— Refuz să te însoţesc la tine acasă!

Fără niciun cuvânt, el o obligă să-l urmeze. Niciodată Eve nu-şi închipuise că-i va vizita apartamentul sub constrângere! Abia îşi dădu seama că intra într-un salon mare, mobilat cu eleganţă. Acesta avea o vedere panoramică asupra unui port de agrement. Zack începu să meargă prin încăpere ca un leu în cuşcă.

— Mai întâi… Ce ţi-a spus Stephanie azi după-amiază? întrebă el neliniştit.

— Nimic!

— Poate că a făcut aluzie la soţia mea, sugeră el.

— La Jocelyn? De ce ar fi făcut-o? De altfel…

Zack o strânse cu putere de braţ şi ea continuă ridicând tonul:

— Nu numai că nu mă mărit cu tine, dar n-am avut niciodată intenţia.

Nu servea la nimic să-l sfideze, dar dorinţa fusese prea mare. Dorea să-l rănească, să se răzbune pentru durerea pe care i-o provocase.

— Ai face mai bine să te explici!

— Pe Greg îl iubesc… nu pe tine! L-am văzut astăzi şi…

— Deci, te-ai folosit de mine ca să-l faci gelos?

Fără să ştie, Zack îi furnizase un argument.

— Greg nu m-ar fi cerut niciodată în căsătorie fără a fi forţat indirect. Rivalitatea cu tine l-a făcut să se hotărască!

Zack îi dădu drumul atât de brusc încât ea se clătină.

— Dar spuseseşi că ai rupt-o cu el! se miră Zack, înăbuşindu-şi furia.

Tremurul din vocea lui ar fi trebuit s-o avertizeze că mergea prea departe, dar Eve nu era

în stare să raţioneze. Era gata să spună orice, numai ca el să nu ştie puterea dragostei ei!

El continua s-o chestioneze cu precizia rece a unui avocat. Indiferenţa lui prefăcută nu reuşea să stârnească dorinţa Evei de a-l face să sufere, pentru a-şi alunga propria durere.

— Voiam să fiu soţia, nu amanta lui, insinuă ea. El era prea sigur pe mine şi m-am gândit că interesându-mă pe fată de un alt bărbat…

— Îndrăzneşti să pretinzi c-ai rupt logodna noastră pentru a te căsători cu Greg?

— Îl iubesc, afirmă ea, minţind.

— Cum îl poţi iubi pe acest măgar, acest… neciopit?

— Lasă-mă! Te urăsc…

Timp de o fracţiune de secundă, ea îl văzu ezitând, apoi, cu preţul unui efort teribil, Zack îşi recăpătă sângele rece.

— Eve, fii rezonabilă! De ce m-ai lăsat să te seduc dacă nu mă iubeai? Prima dată, înţeleg, dar următoarele daţi?

La amintirea minunatelor clipe petrecute în

braţele lui, ea fu cât pe ce să izbucnească în plâns. Împinsă de un impuls irezistibil, îl pălmui cu toată forţa. Credea că el o s-o lase în pace, dar Zack o lipi de el.

— Simţi aceeaşi emoţie în braţele lui Greg?

— Mă laşi complet indiferentă!

— Lasă-mă să-ţi dovedesc contrariul…

El îşi aplecă faţa pentru a o săruta cu voluptate. Buzele lui erau calde şi insistente. Eve vru să se ferească, dar el îşi prelungi sărutul. În curând ea nu se mai simţi în stare să reziste la îmbrăţişarea lui.

Când el îşi ridică faţa, ea tremura uşor.

— Îndrăzneşte să spui că nu mă iubeşti!

— Lasă-mă, protestă ea.

— De ce ţi-e frică, Eve? De sentimentele tale? Dragostea ta înspăimântată? Nu-i aparţii lui Greg…

— Poate că ţie! îl ironiză ea. Te înşeli!

Drept răspuns, Zack o ridică în braţe şi o duse până în camera lui.

— Ce… ce faci?

— Eşti a mea, Eve… chiar dacă vrei sau nu! răspunse el depunând-o pe pat.

Ea încercă să-i scape, dar el fu mai rapid. Corpul lui apăsat pe al ei îi împiedica orice mişcare.

Voia să-l implore să se oprească, dar gura lui o acoperise pe a ei. Închise ochii pentru a-şi ascunde lacrimile şi în acelaşi timp dorinţa care-i scânteiau în privire. Oare cum puţea el să se arate aşa de tandru când nu simţea nimic pentru ea? Dragostea era o simplă problemă de experienţă şi stimulare?

Ea îşi înăbuşi un strigăt când el îi dezgoli pieptul.

— Nu-mi opune rezistenţă, Eve! Ştiu că mă doreşti, îi şopti el la ureche.

Fără să vrea, ea îşi descleştă pumnii şi-i atinse pielea, tremurând.

Tânăra încerca să se agaţe de gândul că el o seducea pentru a se răzbuna pe Greg, dar plăcerea se dovedea mai puternică decât raţiunea.

Nu-şi putea stăpâni fiorii provocaţi de

mângâierile lui. Bănui zâmbetul de satisfacţie al lui Zack în timp ce ea i se abandona. Nicio voinţă n-ar fi putut rezista v plăcerii care i se răspândi în trup ca un val greu.

Ea rămase nemişcată un moment, pentru a savura plenitudinea senzaţiilor. Când Zack se îndepărtă, ea reveni brusc la realitate. Înăbusindu-şi un suspin, se întoarse cu spatele la el şi-şi ascunse faţa în pernă.

Zack îi puse o mână afectuoasă pe umăr.

— Nu mă atinge!

Cu un gest blând, el o obligă să se întoarcă.

— Ai obţinut ce-ai vrut…

— De ce mă acuzi? întrebă el mângâindu-i obrazul.

De această dată, Eve se închise în tăcere. Zack explodă:

— La ce joc te pretezi? Te comporţi ca o amantă înflăcărată şi în clipa următoare nu eşti decât un zid de gheaţă…

— Te urăsc…

— Acesta nu-i un mod de a vorbi bărbatului

cu care îţi vei împărţi viaţa, remarcă el.

— De… despre ce vorbeşti?

— Despre cununia noastră.

— Chiar crezi că o să mă mărit cu tine… după ceea ce s-a petrecut? îl întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

— Nu voi fi decât eu sau nimeni!

— Rămâne de văzut. Niciodată nu voi deveni soţia ta. Nu eşti decât un seducător care nu se gândeşte decât să profite de…

— Asupra acestui punct, n-ai de ce să mă acuzi! Mă îndoiesc că te-ai abandona cu atâta ardoare în braţele lui Greg!

— Taci!

Dintr-un salt, ea sări din pat înfăşurându-şi cearşaful în jurul trupului. Imperturbabil. Zack se sprijinise într-un cot şi o privea cu un ochi cinic. Acest trup puternic o făcea să se gândească la o sculptură de Rodin.

— Ieşi din această cameră, murmură ea întorcându-şi capul.

Auzi scârţâitul patului, urmat imediat de un

foşnet. Când o obligă să se răsucească pe călcâie, ea constată că el era în continuare gol. Înainte ca fata să fi avut timp să reacţioneze. Zack îi strecurase inelul de logodnă în degetul inelar.

— Nu…

Neţinând cont de protestul ei, el îşi coborî capul şi o sărută tandru. Ea încercă să se eschiveze, dar în mişcare cearşaful alunecă şi-i descoperi pieptul.

— Dacă nu mi te-ai fi dat cu atâta înflăcărare, acum o clipă, cred că aş fi fost tentat să renunţ…

El se îmbrăcă repede şi ieşi.

Adunându-şi tot curajul, Eve îl găsi mai târziu în salon. El stătea cu spatele şi, la vederea umerilor lui puternici, inima i se strânse în piept. Nu-l mai putea iubi după ceea ce se petrecuse şi totuşi, durerea ei părea prea vie ca să fie altfel.

Când se întoarse spre ea, Eve îşi recăpătase sângele rece. Scoase inelul din deget şi i-l întinse.

— Este al tău! Nu-l vreau…

— Chiar nu vrei să înţelegi, Eve? Am intenţia fermă de a te lua în căsătorie. Eşti a mea şi

legătura ta cu Greg nu contează în ochii mei.

Această autoritate exasperă firea independentă a Evei.

— N-am fost niciodată a ta, se revoltă ea, nici chiar pe Rebel Lady. Nu te-aş lua de bărbat, chiar dacă m-ai ruga în genunchi!

— Permite-mi să-ţi amintesc că anunţul logodnei noastre a fost publicat şi n-o să rupi logodna pentru a te mărita cu un alt bărbat! De altfel, consimţământul tău nu este indispensabil, spuse placid Zack.

— Ba este, pentru a se celebra cununia!

— În acea zi, vei accepta să devii soţia mea de bunăvoie. Dacă nu, îmi voi retrage toţi banii din afacerea tatălui tău. Trebuie să-ţi explic care ar putea fi consecinţele?

Vreme de câteva clipe, ea îl privi, fără a-i veni să creadă.

— Doar… nu vei face asta? bâigui ea.

— Ba da, răspunse el strângând-o de încheietura mâinii. Rar fac presiuni asupra oamenilor, dar când n-am de ales, nu stau pe

gânduri.

— N-ai suflet! Eşti odios!

— Şantierul reprezintă totul pentru tatăl tău. Doar n-o să-i distrugi viaţa cu bună-ştiinţă?

Ea îşi ridică bărbia în semn de sfidare.

— O să ne lipsim de tine!

— N-o să rezistaţi niciun trimestru, prezise el sumbru.

Eve regretă brusc că făcuse aluzie la Greg şi la viitoarea lor căsătorie. Zack părea gata la orice ca să se răzbune pe rivalul său.

— Mi-aş fi dorit să nu te fi întâlnit niciodată, murmură ea pe un ton amar.

— Vei fi soţia mea înainte de sfârşitul lunii, răspunse Zack indiferent.

Eve n-avea obiceiul să cedeze, dar, împinsă de nevoie, schimbă deliberat tactica şi-l imploră:

— Te rog… Uită-l pe Greg şi tot ce s-a întâmplat.

— Mi-ar fi greu.

Cum ea nu răspundea, el continuă:

— Eşti a mea, Eve. O dată ce-ţi vei încheia

socotelile cu el, sper să nu-l mai revezi vreodată.

Era un ordin.

Prin atitudinea lui, Zack dovedea că acuzaţiile lui Greg erau fondate.

Un singur lucru conta în ochii lui: răzbunarea.

— Să interpretez tăcerea ta ca un consimţământ? insistă el.

— După cum ai spus. Părerea mea nu contează! Dacă vrei o căsătorie albă, fără niciun fel de implicare trupească, fie! Dar te voi face să-ţi plăteşti scump îndrăzneala…

— Va trebui să dăm imaginea unui cuplu exemplar. Dacă ai avea o fărâmă de bun-simţ, te-ai putat ca o femeie îndrăgostită în faţa surorii mele, sâmbătă, şi în faţa tatălui tău. Închipuie-ţi care ar fi reacţia lui dacă ar şti că te măriţi pentru a-l salva de la faliment! De altfel, eu nu mă îngrijorez. Mi-ai dat de nenumărate ori dovada talentelor tale de actriţă…

Această ultimă ironie o atinse cumplit.

— Voi face jocul… din dragoste pentru tatăl

meu, promise ea înghiţindu-şi lacrimile.

Capitolul 9

Zack o conduse acasă într-o tăcere de gheaţă.

— Voi trece să te iau sâmbătă la ora şase.

Fără a se deranja să răspundă, Eve fugi. O dată închisă uşa grea în urma ei, ea se sprijini de zid, împleticindu-se.

Aşteptă ca zgomotul Jaguarului să se piardă în noapte pentru a se duce în salon şi a se trânti într-un fotoliu. Neîncetat, retrăia scena care avusese loc în apartamentul lui Zack. Fusese atât de sigură de dragostea lui! Dintr-odată simţi nevoia să plângă din cauza acestui destin care-i trădase de două ori inima.

Zack o prinsese în cursă. Cum ar putea să îndure chinul de a fi soţia lui, ştiind că el n-o iubise decât pe Jocelyn?

A doua zi dimineaţă, mergând la spital să-şi vadă tatăl, fu cât pe ce să-i mărturisească totul. În ultimul moment, totuşi, ea ezită.

În aceeaşi seară, Robin se întorcea din

Grecia. O scrisoare o anunţase că el reuşise la examene. În faţa bucuriei şi mândriei tatălui său, Eve înţelese că nu avea de ales. Cum putea ea, cu sânge rece, să-l ruineze pe Frank şi să compromită pentru totdeauna viitorul lui Robin?

Începu să trăiască sub teroarea zilei de sâmbătă. Refuzând să-şi imagineze seara în perspectivă, munci până la ora cinci în acea zi. Totuşi, dacă nu era gata la sosirea lui Zack, nu era din cauza lucrului, ci din cauza unei temeri bolnăvicioase la gândul de a-l reîntâlni.

Când se hotărî până la urmă să coboare în salon, unde el vorbea cu tatăl ei, Zack o aştepta deja de o jumătate de oră.

— Îmi pare rău…

Cu o simplă privire, Zack o făcu să înţeleagă că nu credea un cuvânt. El remarcă rochia elegantă, părul care-i acoperea umerii şi machiajul subtil care-i accentua strălucirea ochilor. Un zâmbet îi lumină faţa.

— Merita să te aştept…

Fuseseră suficiente aceste cuvinte ca Eve să-

şi recapete încrederea în sine.

— Am fost reţinută la birou până la ora cinci, crezu ea că-i bine să adauge. Ştii cât mă frământ din cauza şantierului…

Nedând atenţie vorbelor ei, Zack se ridică şi-i înlănţui talia.

— Din momentul în care ne vom căsători, fiica dumitale nu va mai lucra atât, îi declară el lui Frank. Amândoi suntem nerăbdători să întemeiem o familie…

El o provoca intenţionat şi ea se înroşi când Frank aprobă, încântat:

— De atâta vreme aştept să fiu bunic!

În maşină, ea îşi dădu frâu liber furiei.

— Vreau să te anunţ că n-am de gând să-ţi împărtăşesc proiectele tale!

Mâinile lui Zack se crispară pe volan. Ea se felicită că, cu câteva cuvinte, îşi exprimase ura pe care el i-o inspira de aici înainte.

— Nu-ţi face griji, n-am intenţia să pun aceste proiecte în practică, ripostă el demarând nervos.

O tăcere apăsătoare domni timp de mai multe minute. Eve îşi strânsese pumnii şi privea cu încăpăţânare pe geam. Incapabilă să mai suporte tensiunea ce se instalase între ei, spuse precipitat:

— Va fi o căsnicie de convenienţă!

— Căsătoria deci nu se va consuma?

— Ai înţeles bine…

— Deci pretinzi să-i rămâi fidelă lui Greg, după ce te vei mărita cu mine…

— Într-un fel…

— Şi totuşi, mă doreşti!

— Te înşeli!

Eve simţi totuşi că mersese departe. Zack opri maşina pe marginea drumului şi ea se retrase repede, cuprinsă de panică.

— Nu te iubesc! Să fie clar!

— Nu erai aşa de reticentă când era vorba să-l faci gelos pe Greg…

— Nu-l amesteca pe Greg!

— Dar dacă el este în mijlocul acestei melodrame? Ce găseşti la el, Eve?

— Este de zece ori mai bun ca tine.

— Nu te pricepi deloc la bărbaţi.

El îi prinse mâinile şi ea bănui că inevitabilul era pe cale să se producă. Zări o ultimă ezitare în privirea lui, ca şi cum nici el nu putea rezista atracţiei pe care ea o exercita asupra lui.

Apăsarea buzelor lui pe ale ei era insuportabilă. Nu-l ura suficient de mult ca să rămână insensibilă la mângâierile lui? Ghemuită lângă el, simţea cum o părăsesc puterile. Dar în loc să-l respingă, aşa cum avea intenţia, îi mângâia părul brun.

Privirea lui Zack o întâlni pe a ei şi câteva secunde, timpul nu mai există. Apoi Zack se aplecă din nou asupra ei şi o sărută cu tandreţe.

Ea se strădui să rămână pasivă, în ciuda dorinţei pe care el i-o trezise.

— Sărută-mă, Eve!

Sărutul lui era prea blând şi senzual ca ea să aibă cea mai mică şansă să se eschiveze. Se execută tremurând şi când, în cele din urmă, el o lăsă, dură un timp care i se păru o eternitate, îi fu

greu să revină la realitate.

După o clipă, îşi reluară drumul. Eve îşi căuta deja rujul pe care şi-l băgase în poşetă înainte de plecare. După sărutul plin de pasiune pe care îl schimbaseră, avea nevoie să verifice dacă machiajul ei nu era în aceeaşi stare deplorabilă ca şi inima…

Era suficient ca Zack s-o sărute pentru a-şi pierde orice control de sine. Îşi refăcu machiajul cu o mână tremurătoare, ştiind că Zack o observ;! cu coada ochiului.

Când îşi închise poşeta, Zack o întreba pe neaşteptate:

— Spune-mi… Este adevărat că logodnicul ţi-a fost infidel? Sau a fost o stratagemă ca să te asiguri de… protecţia mea.

Întrebarea o prinse total nepregătită.

— N-am obiceiul să mint, începu ea. De atunci, n-am niciun bărbat care să merite a fi iubit.

Constatându-şi greşeala, adăugă repede:

— În afară de Greg…

— Se pare că n-ai deloc noroc în dragoste? insistă el.

Ea se abţinu să răspundă.

— L-ai informat pe tatăl tău despre data căsătoriei? se interesă el după o scurtă tăcere.

— Da…

Avu loc încă o pauză înainte ca Zack să vorbească din nou.

— În compartimentul pentru mănuşi sunt nişte casete. Pune una, vrei?

Ea se execută, uşurată de răgazul pe care i-l procura muzica. După începutul furtunos, călătoria continuă fără probleme.

Circulaţia era uşoară după ce intrară pe drumurile de ţară. Întinderile vaste de iarbă din împrejurimile Londrei cedară locul fâneţurilor parfumate, ale căror culori ardeau sub ultimele raze de soare.

Când se apropiau de Oxford, Zack îi reaminti:

— Să nu uiţi că formăm o pereche perfectă. Suzanne ar fi atât de dezamăgită dacă ar şti…

— Cred că ţi-am dat deja dovezi ale talentelor

mele?

Sora lui Zack şi soţul ei îi întâmpinară cu căldură. În cursul serii, ei nu-şi dădură seama că această reuniune de familie nu era de fapt decât o tristă mascaradă. Zack pretindea ca Eve să fie convingătoare. Şi ea fu. De fiecare dată când el i se adresa, ea îşi modula vocea cu o mângâiere dulce. Nu-l părăsea din ochi şi un zâmbet tandru îi plutea pe buze.

O dată surpriza trecută, Zack păru uşurat. Profită totuşi şi de o clipă de neatenţie pentru a o strânge pe Eve lângă el şi a-i strecura la ureche:

— Nu exagera!

— N-ai văzut încă totul…

La masă, conversaţia fu antrenantă. Carleen şi Gemma, cele două nepoate ale lui Zack, o interogară fără încetare pe Eve pentru a cunoaşte desfăşurarea viitoarei lor căsătorii în cel mai mic detaliu. Eve, care iniţial decisese să nu se lege sufleteşte de familia lui

Zack, fu sedusă fără să vrea de atenţia caldă care i se acorda.

Când James se oferi să-i umple din nou paharul, ea nu îndrăzni să refuze, deşi băuse mai mult ca de obicei.

La sfârşitul cinei, cele două fetiţe cerură voie să se ridice pentru a se juca în grădină, şi Suzanne le acordă o jumătate de oră.

Eve deplasă discret coşul cu flori care decora mijlocul mesei. În timpul cinei, mirosul caracteristic al garoafelor îi readusese în minte amintiri tandre.

— Observ că vă plac florile, nu se putu ea împiedica să remarce. Ştiţi că înainte de logodnă, nu trecea o zi fără ca Zack să-mi trimită un buchet?

Mâna lui Zack se aşeză ferm peste a ei.

— Eşti aşa de romantică, oftă el.

— Hai să mergem să bem cafeaua în salon, propuse Suzanne cu un zâmbet.

— Eve o bea amară, declară imediat Zack.

Se părea că lui îi era teamă ca vinul să n-o îndemne pe Eve la confidenţe supărătoare. La gândul că el n-avea dreptate, proasta dispoziţie a

Evei se accentuă.

Când bărbaţii intrară în salon, Eve o urmă pe sora lui Zack în bucătărie. Discutară câteva minute înainte ca Suzanne să rostească impulsiv:

— Sunt atât de fericită să te ştiu cu Zack! Se vede că sunteţi făcuţi unul pentru altul, şi el a suferit mult în prima căsătorie…

— Vrei să spui că la moartea lui Jocelyn? întrebă Eve fără a lăsa să i se vadă emoţia.

— Ăsta a fost apogeul, oftă Suzanne. Ultimul an fusese deja dezastruos… Apoi Jocelyn a avut acea legătură scandaloasă şi… ştii cum s-a terminat totul…

Da, Eve ştia! Dar durerea pe care o simţise Zack la moartea soţiei sale nu-i dădea dreptul să se servească de ea şi să-i distrugă viaţa pentru simpla satisfacţie de a se răzbuna pe Greg.

— A fost o experienţă dureroasă, răspunse ea încet.

— Mai mult decât dureroasă, confirmă Suzanne. Am crezut că Jocelyn o să-l facă să-şi piardă minţile.

Fură întrerupte de sosirea Gemmei care plângea cu lacrimi fierbinţi.

— Carleen spune că eu i-am spart păpuşa… Şi… şi… n-am fost eu.

— Sst! o consolă Suzanne. Nu-i nimic.

Cufundată în gânduri, Eve se îndepărtă pe culoar.

Prin uşa întredeschisă a salonului, o zări pe Carleen ghemuită în braţele lui Zack, în timp ce el îi examina păpuşa.

Eve întoarse capul în faţa acestei scene înduioşătoare. Nimic nu se schimbase, gândi ea cu amărăciune. Suzanne nu făcuse decât să-i confirme ceea ce ştia deja: pentru Zack nu va exista niciodată decât o femeie, Jocelyn.

Când intră în încăpere, Carleen cobora de pe genunchii unchiului ei, radioasă.

— Ai reparat-o! strigă ea, strângând jucăria la piept.

În acea clipă, Zack îşi ridică ochii şi întâlni privirea Evei. „Nu este momentul să te laşi înduioşată…” îşi repetă aceasta de mai multe ori.

Zack probabil că-i bănui confuzia; după cafea, el propuse să-şi ia rămas-bun.

O dată singuri în maşină, el remarcă:

— Nu ştiam că ai aşa multă răbdare cu copiii. Le-ai cucerit pe Carleen şi Gemma doar într-o singură seară…

— Şi pe sora ta Suzanne, adăugă ea răutăcioasă. Sper că eşti satisfăcut?

— Ceremonia căsătoriei noastrersic mai umil sau nu-i puţin pusă la punct. Nu rămâne drcâl luna de mih ic Unde ai vrea să mergi?

Cuvintele surorii lui îi răsunau înc a în un i În: „Am crezut că Jocelyn o să-l facă să-şi iasă din minţi…”

— Ne-am întâlnit pe malul apei… Şi eu sunt Vărsător! De ce să nu continuăm? răspunse ea pe un ton sarcastic. Ne putem ţine de mână într-o gondolă, la Veneţia!

— Veneţia are drept emblemă un leu… Şi este semnul meu zodiacal! Mi se pare de bun augur. Dacă îţi place Veneţia, vom petrece cincisprezece zile în Italia, proĂ mise el amuzat.

— Nu pot să lipsesc atât de mult.

— De ce? Ţi-e frică de mine?

— Ce idee absurdă!

El era prea aproape de adevăr. O dată măritată, cât timp i-ar trebui pentru a recunoaşte că, în ciuda a orice, îl iubea cu pasiune pe Zack? Acest gând o zăpăci şi mai tare.

Zack aruncă o privire rapidă în direcţia ei.

— Vrei ca o dată pentru totdeauna să ne lămurim problema?

— Ce problemă?

— Nu exagera, Eve. Îmi datorezi o explicaţie şi nu te voi duce acasă până n-o voi obţine.

Numai că ea n-avea chef să se bată. Indiferent de consecinţe, nu-l va lua de bărbat. Prefera mai curând să renunţe la el decât să-şi împartă viaţa cu un bărbat care n-o va iubi niciodată.

Va reuşi să-l convingă să-i redea libertatea fără ca el să-şi pună ameninţările în practică? Ea îl acuzase că n-are inimă, dar el îşi dovedise de mai multe ori generozitatea şi înţelegerea. Un Leu

superb şi generos… Ce ironie! Cum îşi scotea o batistă din poşetă, el o întrebă:

— Plângi?

— De ce aş plânge?

— Asta mă întreb şi cu…

Ea preferă să nu insiste. Între ei se instaură tăcerea până când ajunseră la Windsor.

— Să ne oprim pentru a bea ceva pe un teren neutru, propuse Zack, indicând parcarea unui restaurant luminat strălucitor.

Se părea că el nu doreşte ca scena care se petrecuse în dormitor să se repete. O însoţi pe Eve până la barul restaurantului şi o instală confortabil într-un separeu, în timp ce el urma să comande băuturile. Cu bârnele din stejar masiv, încăperea, cu tavan jos şi lumini difuze, invita la confidenţe.

— Zack… Eu… eu… nu te voi lua de bărbat! începu ea.

— Bineînţeles că da!

— Nu insista, îţi pierzi timpul. Cunosc motivele care te împing să…

— Ar fi prea mult să-ţi cer să mă informezi?

— Vrei să te răzbuni pe Greg, explică ea ridicând involuntar tonul.

— Să mă răzbun pe Greg? se miră el.

— N-aş putea trăi cu tine ştiind că o iubeşti în continuare pe Jocelyn. Dacă tii să-ţi iei revanşa asupra lui Greg, găseşte un alt mijloc.

Poţi să ne ruinezi, cu…

— Despre ce vorbeşti, în fond? întreba el pi prinzind-o de încheietura mâinii.

— Lasă-mă! protestă ea cu o voce tremurătoare.

Cu dosul mâinii ea îşi şterse lacrimile care i se rostogoleau pe obraji. Rimelul îi curgea.

Zack o privi în tăcere înainte de a se executa.

— Eu… Permite-mi să-mi aranjez machiajul. Nu-mi trebuie decât o secundă.

— De acord, acceptă el, şi la întoarcerea ta, vom continua discuţia noastră.

Când traversa holul restaurantului, ea îl zări pe Robin cu un grup de prieteni. Se duse imediat în direcţia lui.

— Eve! Ce surpriză! exclamă fratele ei văzând-o. Ce faci aici?

— Beau ceva în compania lui Zack. Robin, ai venit cu maşina ta?

— Da, de ce?

— Poţi să mi-o împrumuţi şi să te întorci cu unul dintre prietenii tăi?

El se încruntă şi o luă deoparte pentru a discuta în linişte.

— De ce naiba ai nevoie de maşina mea?

— Ascultă, n-am timp să-ţi explic. M-am certat cu Zack şi aş vrea să plec…

— Este înţelept? o întrebă Robin pe un ton conciliant, în faţa disperării care strălucea în ochii surorii sale, Robin capitulă imediat.

— Bine, uite cheile, dar Zack va…

Repede ca Un fulger, Eve plecase deja.

Capitolul 10

Fără a mai pierde vreo clipă, alergă până la vechiul Fiat al lui Robin şi demară în trombă. Nu îndrăznea să-şi imagineze reacţia lui Zack.

Important era să fugă.

Să fugă de un bărbat ca Zack nu era aşa simplu. Existau şanse serioase ca el s-o urmărească. Frank cina în oraş cu nişte prieteni şi ea n-avea puterea necesară unei a doua confruntări. Viră în direcţia şantierului.

La sosirea ei, hangarele erau cufundate în umbră. Eve coborî din maşină şi merse de-a lungul cheiului, străduindu-se să nu se gândească la nimic.

Câteva secunde mai târziu, urcă la bordul unui iaht şi se aşeză în partea din faţă a acestuia. Clipocitul lin al apei reuşi puţin s-o calmeze. O jumătate de oră mai târziu, ea era tot acolo, cu mintea în repaus, când zumzăitul unui motor o făcu să tresară brusc Recunoscu imediat puternicul Jaguar al lui Zack.

Cuprinsă de panică, se ridică dintr-un salt. Trebuia să fugă înainte ca Zack să-i bănuiască prezenţa. Eve pipăi prin întuneric, iar tocul de la pantof i se agăţă într-un colac de sfoară. Înainte de a putea schiţa cel mai mic gest, căzu peste

bord într-o jerbă de stropi reci.

Se ridică la suprafaţă, pe jumătate sufocată. Cum înota în direcţia cheiului, îl văzu pe Zack.

— Ce nesăbuinţă! exclamă el, furios.

Şiroind de apă, Eve crezu de cuviinţă să spună:

— Să nu crezi că m-am aruncat în Tamisa din cauza ta! Ar fi într-adevăr ridicol!

Era rodul imaginaţiei ei, sau Zack părea sincer îngrijorat?

Ea se clătină pe picioare şi el o ridică imediat în braţele lui puternice.

— Te duc la mine acasă, decretă el pe un ton autoritar.

— O să-ţi uzi interiorul maşinii.

— Nu mai are importanţă…

Când el se instală la volan, ea îi aruncă o privire rapidă. Dintr-un motiv pe care încă nu-l ştia, el nu părea aşa de supărat cum se temuse ea. La acest gând, bătăile inimii ei se accelerară ciudat. Se putea ca el…

— De unde ai ştiut că sunt acolo? De ce m-ai

urmărit? Era inutil, Zack… Totul s-a terminat între noi.

— Logodnicul tău a făcut treabă bună, nu-i aşa? îmi închipui că din cauza lui nu îndrăzneşti să ai încredere în mine.

— N-am niciun motiv să am încredere. Să mă iei în căsătorie cu forţa nu-ţi ajunge… Ameninţi să aduci şantierul la faliment!

— N-am nicio intenţie de a-l ruina pe tatăl tău.

Ea îl privi, mirată. Era prea extenuată pentru a înţelege. Accepta să-i redea libertatea fără condiţii, sau… Nu îndrăzni să-şi cerceteze mai profund gândul, de teamă să nu fie dezamăgită.

Pierdută în gânduri, ea nu protesta caiul ei o purta până la apartamentul său. Datul u-şi seama că rochia ei umedă nu ascundea nimic, întrebă jenată:

— N-ai nişte haine uscate să-mi împrumuţi?

— Fă un duş cald. Mă duc să caut o cămaşă.

Sub efectul apei calde, muşchii ei contractaţi se relaxară şi în curând încetă să mai tremure. Se

înfăşură într-un prosop moale şi-şi puse ordine în coafură. Zack năvăli în baie cu o cămaşă în mână.

— Ai fi putut să baţi la uşă înainte de a intra.

— Dumnezeule, Eve… Vorbeşti de parcă nu te-aş fi văzut niciodată aşa!

După ce se îmbrăcă, el o conduse în cameră şi o obligă să se întindă pe pat.

— Măcar acum, o să mă asculţi.

— Totul a fost spus! se apără ea cu vehemenţă.

Îmi datorezi mai multe explicaţii, dar mai întâi vreau să-ţi vorbesc despre Jocelyn.

— Inutil… Ştiu deja…

— Ascultă-mă, totuşi!

Ea nu protestă şi Zack îşi începu expunerea cu o voce încordată, de parcă cuvintele îi ieşeau cu greu din gură.

— Am fost căsătoriţi vreme de trei ani. Jocelyn avea profesia de manechin. Era o femeie de o frumuseţe uimitoare, cu un farmec fascinant…

Eve îşi strânse pumnii. De ce simţea el nevoia

s-o tortureze astfel?

— Nu ştiam că farmecul ei o s-o piardă, continuă el mai calm. Nu eram căsătoriţi decât de câteva luni când a avut prima depresie nervoasă. Am încercat totul pentru a o feri de orice stres la care putea fi supusă…

Oftă.

— A fost o pierdere de timp. Jocelyn avea nevoie să se simtă adulată! Şi o dată ce trecuse admiraţia, nimic n-a mai putut să readucă dorinţa între noi. Inactivă, ea a vrut să dovedească că mai era încă frummsă şi atrăgătoare, ca în culmea carierei sale.

— Vrei să spui… că avea legături? îl întrebă Eve cu o nuanţă de înţelegere.

— Atrăgea privirile bărbaţilor ca un magnet. La început, am crezut că era felul ei de a reacţiona după pierderea copilului nostru. Ea nu dorise acest copil. Atunci a fost prima ei tentativă de sinucidere.

Eve îşi puse instinctiv mâna peste a lui.

— Oh, Zack… îmi pare rău…

El dădu repede din cap şi-i strânse mâna în semn de recunoştinţă.

— Jocelyn a consultat psihiatrii vreme de mai multe luni. Nu îndrăzneam să mă îndepărtez de ea, de teamă să nu mai încerce o dată să-şi pună capăt zilelor. După o şedere la spital, l-a cunoscut pe Greg. El lucra atunci pentru mine. Eu i-am spus să păstreze distanţa. Cum insista, a trebuit să-l concediez. Dar era prea târziu. Într-o zi când m-am întors de la un congres, am găsit casa goală. În lipsa mea, Greg reuşise s-o convingi pe soţia mea să-şi petreacă weekendul cu el. Aparent, s-au certat violent. El trebuia să-şi fi dat scama cât de bolnavă era Jocelyn şi s-a grăbit să dispară. Ea mi-a telefonat de la Cheltenham, hotelul la care traseseră. Plângea în hohote. I-am spus să mă aştepte…

— Şi pe drumul de întoarcere s-a produs accidentul, termină Eve.

Zack ridică iute capul…

— N-a fost un accident. Jocelyn s-a… sinucis.

Eve îşi coborî capul, tulburată.

— Era deja moartă când am ajuns. Uşa de la camera ei nu era încuiată cu cheia. Am g; îsit-o inconştientă, pe pat. O sticlă goală de whisky zăcea la picioarele ei. În mână avea o sticluţă de barbiturice. Înghiţise toate comprimatele…

Această mărturisire părea că-l costase mult. Continuă totuşi, cu faţa trasă de mâhnire:

— Nici astăzi nu ştiu dacă chiar a avut intenţia să se sinucidă, sau dacă, până în ultima clipă, a sperat că voi sosi la timp ca s-o salvez. Lăsase un mesaj care nu conţinea decât un singur cuvânt: „Regret…”

A avut loc o anchetă, comisarul a decretat, din lipsă de probe, că moartea fusese accidentală. El a considerat că, ameţită de alcool, Jocelyn depăşise doza prescrisă, dar fără intenţia de a se sinucide.

El scoase un oftat lung.

— Aş fi vrut să-i împărtăşesc părerea… Ultimul cuvânt al lui Jocelyn îmi indica însă contrariul. Era felul ei de a se scuza. Mesajul mi-era destinat, dar a fost o serie de împrejurări

tragice…

Îi trebuiră mai multe secunde Evei pentru a găsi cuvintele adecvate.

— Zack, îmi pare rău… Ea era deci într-adevăr bolnavă!

— Ar fi trebuit să-ţi vorbesc înainte, declară el căutându-i privirea. Era cât pe ce s-o fac, la puţină vreme după logodna noastră…

— În ziua în care ţi-am vizitat casa şi mi-ai arătat pianul, termină ea.

El încuviinţă melancolic.

— Înţelegi acum pentru ce am ezitat. Aceste amintiri mă obsedează încă. De mii de ori m-am întrebat ce-aş fi putut să fac pentru a evita această dramă.

— Nu era vina ta! Unele boli de nervi sunt de necontrolat, protestă Eve.

— Eram soţul ei…

Aceste cuvinte simple explicau totul. Chiar şi vorbele Suzannei căpătau o altă semnificaţie. Zack înţelesese la timp că această căsătorie a lui era o greşeală, dar n-ar fi divorţat niciodată. Ar fi avut

impresia că se comportă ca tatăl său, care îşi părăsise nevasta după ce aceasta fusese desfigurată.

Eve îl ascultase pe Greg şi ţesuse o poveste pe simple presupuneri. Era răvăşită la gândul că-l judecase atât de greşit pe Zack. Nefiind în stare să găsească cuvinte pentru a se face iertată, îi înlănţui gâtul cu braţele.

— Totul este clar, spuse ea abandonându-se. Te iubesc. Întotdeauna te-am iubit…

El o sărută cu înflăcărare.

— Nu, n-a fost spus încă totul, insista el. Te doresc, Eve. Şi eram nebun de gelozie…

— Niciodată nu l-am iubit pe Greg. El m-a convins că tu căutai să te răzbuni din cauza legăturii lui cu soţia ta. Te-am minţit că vreau să mă mărit cu el… pentru a-mi ascunde dragostea.

Această mărturisire ridică o greutate de pe conştiinţa Evei, care avea oroare de minciună.

Un zâmbet fericit lumină fata lui Zack.

— Nimeni nu ne va mai despărţi vreodată.

— Nici chiar Stephanie? glumi Eve.

— Stephanie? repetă el ridicându-şi sprâncenele. Ea n-a fost decât un obstacol în plus în relaţia noastră.

— Cum asta?

— Între noi n-a existat niciodată nimic serios, dar este adevărat că înainte de a te întâlni, ieşeam adesea cu ea. După moartea lui Jocelyn, explică el, m-am cufundat total în munca mea. Stephanie tocmai se despărţise de soţul ei şi făcea cu plăcere ore suplimentare. Aşa că, atunci când eram invitat din raţiuni profesionale, obişnuiam să-i cer să mă însoţească. Relaţia noastră se oprea la asta, deşi ea sperase că va fi altfel. În faţa rezervei mele, mi-a mărturisit deschis… I-am refuzat oferta cu delicateţe. Ea a tras concluzia că voi rămâne fidel pentru totdeauna memoriei lui jocelyn. În ziua când mi-ai înapoiat inelul, am crezut că ea ţi-a povestit totul… în ochii mei, era singura explicaţie.

— Ar fi trebuit să am încredere în tine, regretă Eve, dar totul s-a petrecut aşa de repede între noi. Nu puteam crede că te-ai îndrăgostit aşa

repede de mine.

— Nici eu! mărturisi Zack cu un zâmbet. Când te-am văzut în acea seară pe treptele debarcaderului... Este greu de explicat. De la prima privire am înţeles că suntem făcuţi unul pentru celălalt. Erai cea pe care o aşteptasem întotdeauna...

— Am avut aceeaşi reacţie, răspunse Eve izbucnind în râs.

Ea-i întâlni privirea şi simţi că dorinţa îi era împărtăşită. În clipa următoare, dădeau frâu liber pasiunii lor. Şi mai târziu îi cuprinsese un imens sentiment de pace, ca şi cum inimile lor saturate de dragoste, atinseseră în sfârşit ţărmurile fericirii.

Tipar MIRON Group T/F: 337.42.92